

ISSN: 2822-1435 (Print)
ISSN: 2822-1443 (Online)

วารสารการจัดการการเมือง การปกครองและท้องถิ่น **Journal of Political and Local Management**

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2567 Vol.2 No.1 January - April 2024

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

นโยบายข้อมูลส่วนบุคคล

ชื่อและที่อยู่อีเมล หรือข้อมูลส่วนบุคคล ที่กรอกในเว็บไซต์วารสารนี้จะใช้สำหรับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในงานวารสารเท่านั้นและจะไม่เปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์ในกิจกรรมอื่น ๆ หรือให้กับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นใดทราบ

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

Journal of Political and Local Management

วัตถุประสงค์

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความหนังสือ ด้านการจัดการการเมืองการปกครอง รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ และการบริหารท้องถิ่น

ชื่อวารสาร

ภาษาไทย : วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

ภาษาอังกฤษ : Journal of Political and Local Management

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JPLM/index>

ขอบเขต

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความหนังสือ ด้านการจัดการการเมืองการปกครอง รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ และการบริหารท้องถิ่น

กำหนด

ตีพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ ประกอบด้วย ฉบับที่ 1 ประจำเดือน มกราคม – เมษายน ฉบับที่ 2 ประจำเดือน พฤษภาคม – สิงหาคม ฉบับที่ 3 ประจำเดือน กันยายน – ธันวาคม

เจ้าของ : ชมรมนวัตกรรมการบริหารการศึกษา

หมายเหตุ

บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น ได้รับการตรวจสอบทางด้านวิชาการ โดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกตรงตามสาขา จำนวน 3 ท่าน แบบปกปิดสองทาง (double-blind) และบทความในวารสารฉบับนี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของบทความซึ่งกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และการนำบทความในวารสารนี้ไปเผยแพร่สามารถทำได้ โดยระบุแหล่งอ้างอิงจากวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น ในกรณีการทำวิจัยในมนุษย์ ผู้วิจัยต้องผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และนำหลักฐานมาแสดง

บรรณาธิการ

ดร.อำนวย บุญรัตน์ไมตรี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กองบรรณาธิการ

รศ.พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ผศ.ดร.สมคิด ดวงจักร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

ผศ.ดร.รักเกียรติ หงษ์ทอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ดร.วัฒนา นนทชิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ดร.เบญจ พรพลธรรม

สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก

รศ.ดร.สุขุมวิทย์ ไสยโสภณ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผศ.ดร.ชัยฤทธิ์ ทองรอด

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผศ.ดร.เชาวฤทธิ์ เชาว์แสงรัตน์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ดร.สุพัตรา ยอดสุรางค์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผู้ประสานงาน

นางสาวจิราภรณ์ ชนัญชนะ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

สถานที่พิมพ์

สำนักพิมพ์ บัดดี้ ครีเอชั่น 40/315

หมู่ 11 ต.บางแม่นาง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

กองบรรณาธิการวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

ชมรมการบริหารสาธารณะ

3/768 ถนนเทศบาลนิมิตรเหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทรศัพท์: 082-6250706 (คุณจิราภรณ์ ชนัญชนะ)

สารจากบรรณาธิการ

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น จัดทำขึ้นเพื่อต้องการให้เป็นช่องทางของนักศึกษา นักวิชาการ และผู้สนใจในงานวิจัย ในการเผยแพร่บทความวิชาการ บทความวิจัยหรือผลงานต่าง ๆ และเป็น แหล่งแลกเปลี่ยนถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ

กองบรรณาธิการวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่นยินดีรับบทความด้านการจัดการ การเมืองการปกครอง รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ และการบริหารท้องถิ่น โดยกองบรรณาธิการมี ผู้ทรงคุณวุฒิที่พิจารณาตรวจสอบทางด้านวิชาการ โดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกตรงตามสาขา จำนวน 3 ท่าน แบบ ปกปิดสองทาง (double-blind) เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสาร

อภาพ

ดร.อานวย บุญรัตน์ไมตรี

บรรณาธิการวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

สารบัญ

บทความวิจัย

การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัด ชลบุรี.....	1
---	---

Human Resource Management and Organizational Conflict Management of Automotive Industrial in Chonburi Province.

ณฐาพัชร วรพงศ์พัชรและพิชิต ภาสบุตร

Ntapat Worapongpat and Pichit Bhasabutr

การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่งจังหวัดราชบุรี.....	15
--	----

Fiscal risk management; BanPong City Municipalities Ratchaburi Province.

ภูติศ อภิกุลวนิช

Phudis Apikulvanich

ประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.....	28
---	----

Effectiveness of The Disabled Living Allowances Management with Disabilities of Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization, Bang Saphan Noi District, Prachuap Khiri Khan Province.

ธิษัมพร ชูชาว

Thikumporn Chookhaw

การจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน ในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี.....	40
---	----

Managing the problem of wild elephants encroaching on arable land through the participation of people in Pa Deng Subdistrict Kaeng Krachan District Phetchaburi Province.

ทิพย์วรรณ ทิพย์สุตร

Thippawan Thipsoot

ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอทับสะแก จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์.....	48
--	----

Effectiveness of operations of child development centers Subdistrict Administrative Organization Thap Sakae District, Prachuap Khiri Khan Province.

ปวริศ สร้อยสุมาลี

Pawarit Soisumalee

การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร
ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี
Human Resource Management and Organizational Conflict
Management of Automotive Industrial in Chonburi Province

¹ณฐพัชร์ วรพงศ์พัชร์ และ²พิชิต ภาสบุตร

Ntapat Worapongpat¹ and Pichit Bhasabutr²

¹⁻² ศูนย์ถ่ายทอดองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมชุมชน ผู้ประกอบการ การท่องเที่ยว และการศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีภาคตะวันออกแห่งสุวรรณภูมิและสถาบันนวัตกรรมทางการศึกษา
สมาคมส่งเสริมการศึกษาทางเลือก

¹⁻² Center for Knowledge Transfer, Technology, Community Innovation, Entrepreneurship, Tourism and
Education, Eastern Institute of Technology Suvarnabhumi (EITS)
And Educational Innovation Institute Association for the Promotion of Alternative Education

¹E-mail: dr.thiwat@gmail.com

Retrieved 30-10-2023; Revised 05-12-2023; Accepted 12-12-2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) มีเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรกรอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางหากลุ่มตัวอย่างของเครจซี่มอร์แกนที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนรวมทั้งสิ้น 210 คน วิธีการสุ่มโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย มาวิเคราะห์แบบเชิงเนื้อหา (Content Analysis) -test) แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเอกสาร วรรณกรรม และแบบสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ในสถาบันการอาชีวศึกษามีความเหมาะสมในระดับมาก โดยมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การยึดองค์กรเป็นศูนย์กลาง 2) การโปร่งใส 3) การไกล่เกลี่ย 4) การยอมให้ 5) การหลีกเลี่ยง และผู้บริหารควรวิธีการสื่อสารในองค์กร ทักษะความเป็นผู้นำของบริษัทได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การจัดการความขัดแย้งในองค์กร อุตสาหกรรมยานยนต์ จังหวัดชลบุรี

Abstract

The objectives of this research is To study the state of human resource management and conflict management in organizations. of the automotive industry in Chonburi Province It is a mixed method research (Mixed Methods) with research tools including questionnaires/interviews. The sample group included automotive industry personnel in Chonburi Province. The sample size was determined using Krejcy Morgan's sample table at a confidence level of 95 percent, resulting in a total sample size of 210 people. The random sampling method used purposive sampling. Then take the data collected from the questionnaire and analyze it using descriptive statistics, consisting of percentages, averages, analyze it by content analysis (Content Analysis) -test) and then use the data collected from documents/literature/interview form.

The research results found that The creative conflict management model in vocational education institutions is appropriate at a high level. There are 5 important elements: 1) Organization-centred 2) Reconciliation 3) Mediation 4) Allowance 5) Avoidance and how executives should communicate in the organization Effective leadership skills of the company
Keywords: Organizational Conflict Management, Automotive Industry, Chonburi Province

บทนำ

การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management : HRM) คือ กลยุทธ์ตลอดจนกระบวนการในการจัดการบุคลากรในองค์กรตามมิติต่างๆ การมุ่งเน้นบุคลากรสามารถดำเนินการทำงานตามหน้าที่ของตนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (ณัฐพัชร วรพงศ์พัชรและคณะ, 2563) และเกิดปัญหาให้น้อยที่สุด รวมถึงการพัฒนาให้บุคลากรมีศักยภาพเพิ่มขึ้น เพื่อการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อความสำเร็จขององค์กรที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย (ณัฐพัชร วรพงศ์พัชรและคณะ, 2563)

การบริหารความขัดแย้ง (ศรีเสด็จ กองแกน, 2566) คือกระบวนการแก้ไขข้อพิพาทที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ เพื่อลดผลลัพธ์เชิงลบที่อาจเกิดขึ้นและสร้างโอกาสสำหรับผลลัพธ์เชิงบวกมาแทนที่ ความขัดแย้งเกิดขึ้นได้ตั้งแต่สองตัวแปรขึ้นไป โดยความขัดแย้งในองค์กรเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา และเป็นเรื่องแสนธรรมดาที่ทุกหน่วยการต้องจัดการ การบริหารความขัดแย้งจึงเกิดขึ้นมาเพื่อรับมือสถานการณ์นั้นๆ (ณัฐพัชร วรพงศ์พัชรและคณะ, 2564) รูปแบบที่แตกต่างกันไป ซึ่งโดยทั่วไปสามารถแบ่งประเภทของความขัดแย้งหลักได้ 6 ประการ คือ 1. ความขัดแย้งภายในตัวบุคคล เช่น ความรู้สึกรักที่เสียสละน้อย การตัดสินใจลำบาก 2. ความขัดแย้งระหว่างบุคคล เช่น ความแตกต่างทางความเชื่อ ทศนคติ บุคลิกภาพ 3. ความขัดแย้งภายในกลุ่ม เช่น การไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของกลุ่ม ความไม่สามัคคี (Saheem, N., & Dongnadeng, H. A., 2023) 4. ความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม เช่น การขัดแย้งทางผลประโยชน์ การชิงดีชิงเด่น 5. ความขัดแย้งภายในองค์กร เช่น การ

ขัดแย้งระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องหรือคนในระดับเดียวกัน 6. ความขัดแย้งระหว่างองค์กร เช่น การเอาชนะทางธุรกิจ การพัฒนาสินค้าและบริการให้เหนือคู่แข่งการจัดการความขัดแย้งจึงเป็นภารกิจสำคัญของผู้บริหารทุกระดับในองค์กรและต้องดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยด่วนที่สุดเพื่อมิให้ปัญหามานพลายกลายเป็นปัญหาหลักในองค์กรที่ไม่สามารถแก้ไขได้โดยง่าย โดยสนับสนุนให้ทุกฝ่ายให้ความร่วมมือร่วมใจกันทำงานเพื่อสร้างผลงานอันดีเด่นให้กับอุตสาหกรรม (จิรภุต จินดาสวัสดิ์และจุมพฏ บริราช, 20562) หากได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากบุคลากรทุกคนย่อมจะเป็นเครื่องรับประกันว่างานที่ปฏิบัติจะประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี (ชยุตพงศ์ นิลอ่อน วิชัย โสสุวรรณจินดา และบุญเอื้อ บุญฤทธิ์, 2562) ปัจจุบันพบว่าปัญหาความขัดแย้งมีมากขึ้นทั้งในด้านความถี่และความรุนแรงซึ่งส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน หากผู้บริหารไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการแก้ปัญหาให้ อยู่ในภาวะที่สมดุลและเอื้อต่อการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้านของภารกิจย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อองค์กรธุรกิจได้ (Mek-Arun, S., Chanathup, K., & Tarapun, K., 2021)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าความขัดแย้งเป็นเรื่องสำคัญมากในกระบวนการบริหารจัดการ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในองค์กรธุรกิจและในอุตสาหกรรมไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งที่เกี่ยวกับการบริหารโดยตรงหรือเป็นปัญหาความขัดแย้งส่วนบุคคลหรือปัญหาระหว่างกลุ่ม ผู้บริหารต้องมีหน้าที่โดยตรงในการแก้ไขปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจะสร้างปัญหาในการปฏิบัติงานทั้งในเรื่องของความร่วมมือหรือการประสานงานกันของแต่ละฝ่าย และมักเป็นต้นเหตุที่ทำให้บรรยากาศในการทำงานไม่ดีรวมทั้งยังส่งผลกระทบต่ออารมณ์ส่วนบุคคลเป็นอย่างมากและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น เป็นคนก้าวร้าวหรือการประณามผู้อื่น และในที่สุดจะมีผลกระทบต่อคุณภาพของผู้ปฏิบัติงานกับผู้บริหารองค์กรธุรกิจและในอุตสาหกรรมจึงต้องแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าภารกิจของผู้บริหารองค์กรธุรกิจและในอุตสาหกรรมมีมากมายและยากที่จะลงดำเนินการให้สำเร็จโดยลำพัง โดยต้องอาศัยความรู้ ความสามารถ และความร่วมมือร่วมใจของบุคลากรทุกฝ่ายทุกระดับ ซึ่งอาจมีความขัดแย้งเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา สำหรับสาเหตุส่วนใหญ่จะมาจากข้อจำกัดของทรัพยากรทางการศึกษา ได้แก่ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เทคโนโลยี และงบประมาณ การแก้ปัญหาความขัดแย้งเป็นสิ่งที่ยากเพราะเป็นเรื่องที่มีปัจจัยต่าง ๆ จำนวนมากเข้ามาทำให้เกิดขึ้น มักก่อให้เกิดความสับสนและความเสียหายแก่สถาบันโดยตรง จากความไม่มีประสิทธิภาพในการบริหารงานของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีเพื่อสร้างองค์ความรู้และสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาให้นำไปเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาความขัดแย้งในอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี

การทบทวนวรรณกรรม

การบริหารความขัดแย้ง (Conflict Management) เป็นกระบวนการที่ใช้เพื่อแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคล หรือกลุ่มบุคคลในองค์กรหรือสังคม โดยเน้นการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ไม่ใช่การใช้ความรุนแรง เช่น การเจรจาต่อรอง การเป็นกลาง หรือการค้นหาสายตายในการแก้ไขปัญหาวิธี การบริหารความขัดแย้ง มีหลายวิธี ดังนี้

- การแก้ไขปัญหาโดยสอบถามกันและฟังความคิดเห็นของฝ่ายอื่นๆ เพื่อให้เกิดการเข้าใจกันมากขึ้น
- การใช้การเจรจาต่อรอง เพื่อหาทางออกที่เหมาะสมแก่ทั้งสองฝ่าย
- การเป็นกลาง เช่น ใช้บุคคลภายนอกมาช่วยตัดสินใจ หรือใช้ข้อมูลที่เป็นฐานที่แข็งแกร่งเพื่อให้เกิดการเป็นกลางได้
- การแก้ไขปัญหาโดยใช้เทคนิคการต่อสู้ที่อ่อนน้อม เช่น การให้กำลังใจเสนอแนวคิดใหม่ หรือเรียกร้องความเห็นต่างๆ แต่ไม่ใช้ความรุนแรง

การบริหารความขัดแย้งเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการทำงานและการดำเนินชีวิตของผู้คนและควรมีการฝึกฝนทักษะในการบริหารความขัดแย้งให้มากขึ้น เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม

การบริหารความขัดแย้ง (Conflict Management) ไม่ว่าใครหรือตำแหน่งใดก็ตามที่รับหน้าที่เป็นผู้บริหารความขัดแย้งที่เกิดขึ้นสิ่งหนึ่งที่ต้องเตรียมพร้อมก็คือทักษะในการบริหารความขัดแย้ง โดยเรามีทักษะที่สามารถฝึกฝนเพื่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ในเรื่อง การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี โดยมีรายละเอียดดังนี้

การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร

- (1) การสั่งการและการสื่อสาร
- (2) การมีวิสัยทัศน์และนโยบาย
- (3) การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำอาวุโสขององค์กร
- (4) ผลตอบแทนค่าจ้างขององค์กร
- (5) การติดต่อสื่อสารจากผู้บังคับบัญชาในองค์กร
- (6) การทำงานเป็นทีมในองค์กร

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัย (เชิงปริมาณ) พื้นที่วิจัย คือ บุคลากรอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีจำนวน 450 คน โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ประกอบด้วย

1.1 ประชากรในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี จำนวนรวมทั้งสิ้น 450 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางหากกลุ่มตัวอย่างของเครื่องจักรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนรวมทั้งสิ้น 210 คน

วิธีการสุ่มโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจาก การตัดสินใจของกลุ่มผู้วิจัย ลักษณะของกลุ่มที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ เพศ

ตอนที่ 2 สอบถามการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มีส่วนร่วม มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ของลิเคิร์ต (Likert; อ้างถึงใน บุญชุม ศรีสะอาด, 2553)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหาในการกำหนดกรอบแนวคิดเรื่อง การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี

2. สร้างแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) โดยปรับปรุงแก้ไขให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการ แล้วนำฉบับร่างเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบ แก้ไขปรับปรุง ให้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3. นำแบบสอบถามที่ได้มาปรับปรุงโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแต่ละข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความครอบคลุมและให้คำแนะนำสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.67-1.00

4. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ตรงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเป็นฉบับสมบูรณ์

5. นำแบบสอบถามที่ได้มีการปรับปรุง แก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้กับการบริหารทรัพยากร

บุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีเอกสาร รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการความขัดแย้ง จำนวน 30 คน แล้วหาค่าความตรงของเนื้อหา (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.82

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตฝ่ายบุคคล อุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีเพื่อแจกแบบสอบถามให้แก่บุคลากรอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 210 ฉบับ
2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเชื่อมั่นแล้ว ไปสอบถาม ฝ่ายบุคคล อุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 210 คน
3. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 210 ฉบับ และเก็บด้วยตนเองได้กลับคืนมา 210 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1. วิเคราะห์สถานภาพ โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

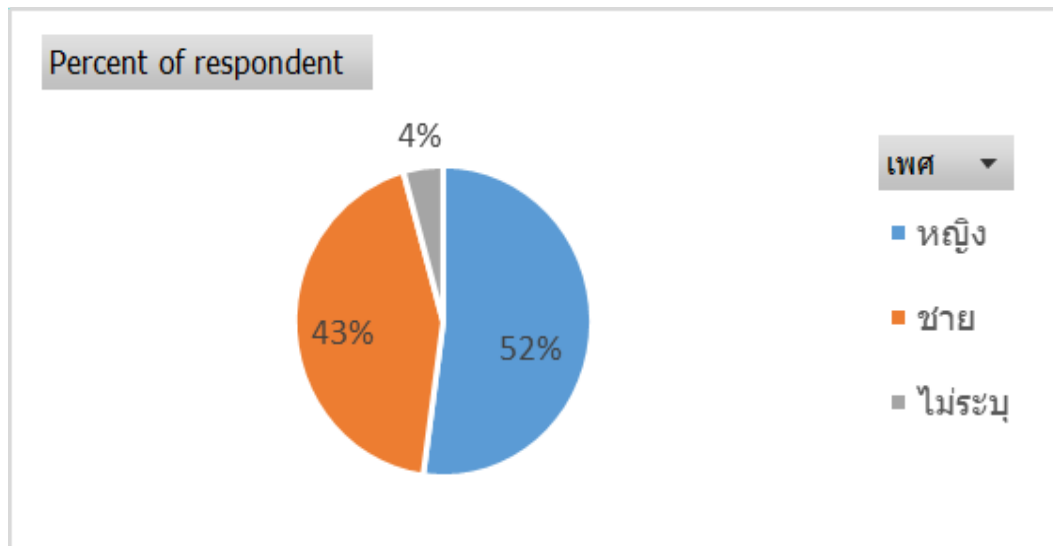
1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
 - 1.2 ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม(Reliability)
2. สถิติพื้นฐาน
 - 2.1 ร้อยละ (Percentage)
 - 2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี โดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

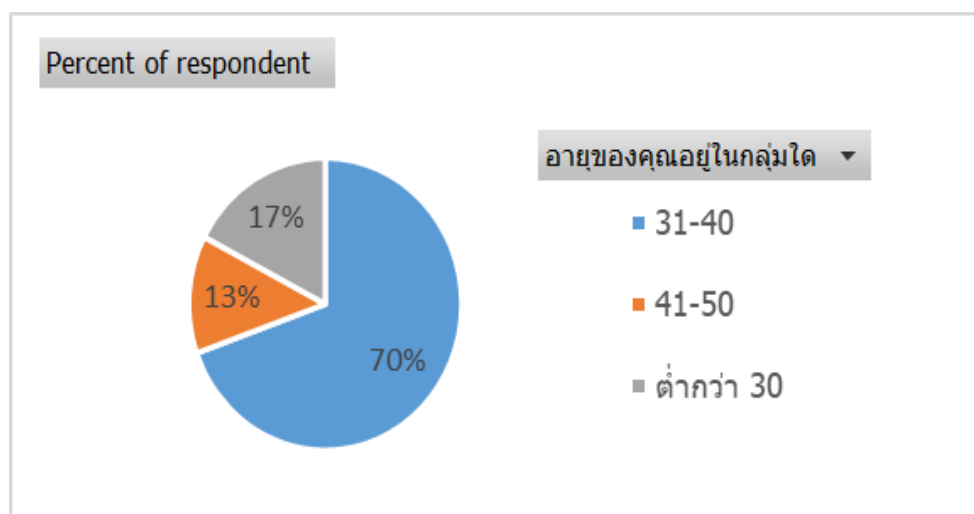
ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีผลการวิจัยพบว่า

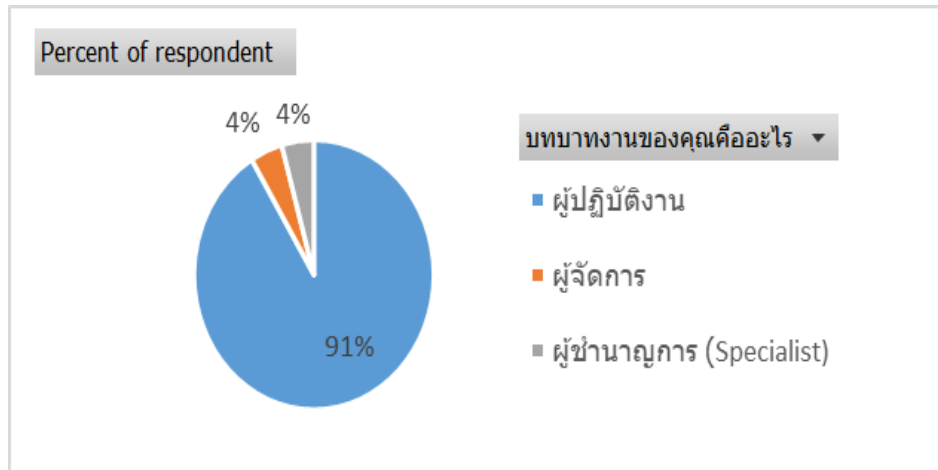
ภาพที่ 2 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภาพที่ 2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็น 52% จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

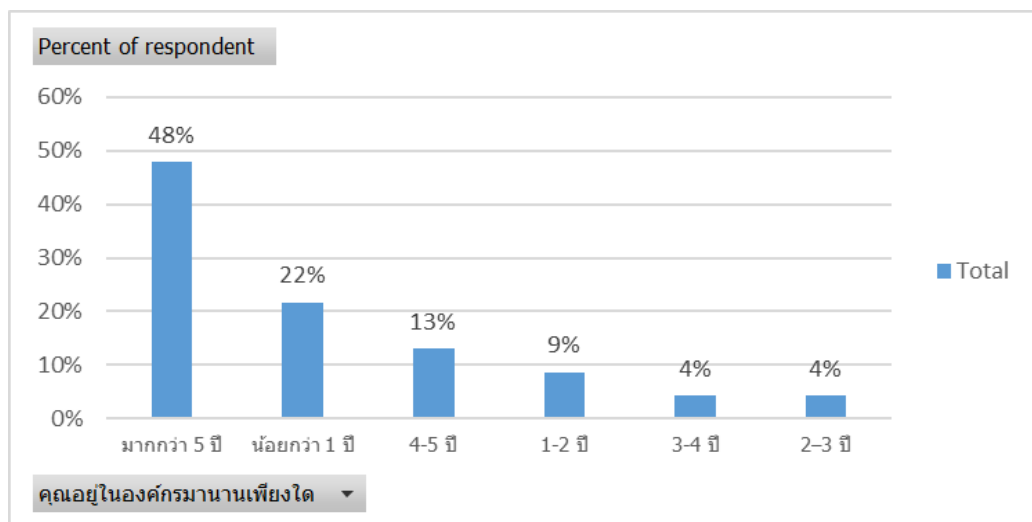
ภาพที่ 3 แสดงกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภาพที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี คิดเป็น 70% จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

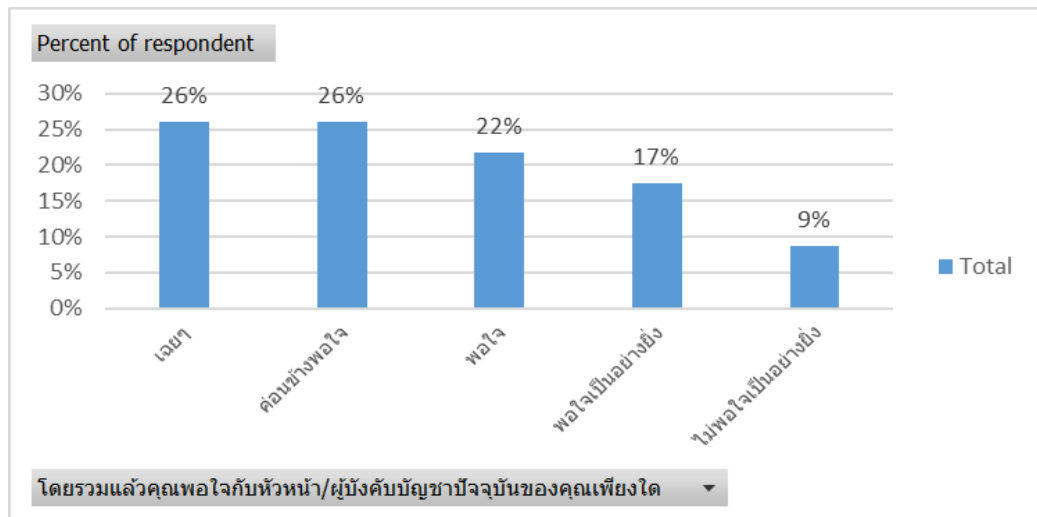
ภาพที่ 4 แสดงบทบาทในการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภาพที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงาน คิดเป็น 91% จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

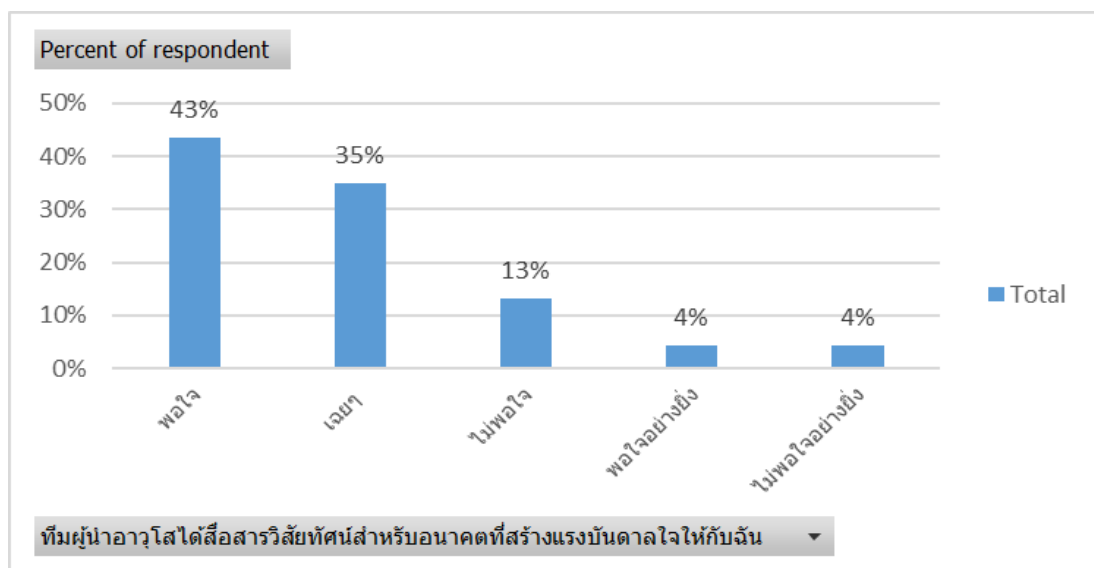
ภาพที่ 5 แสดงอายุงานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภาพที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุงานมากกว่า 5 ปี คิดเป็น 48% จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

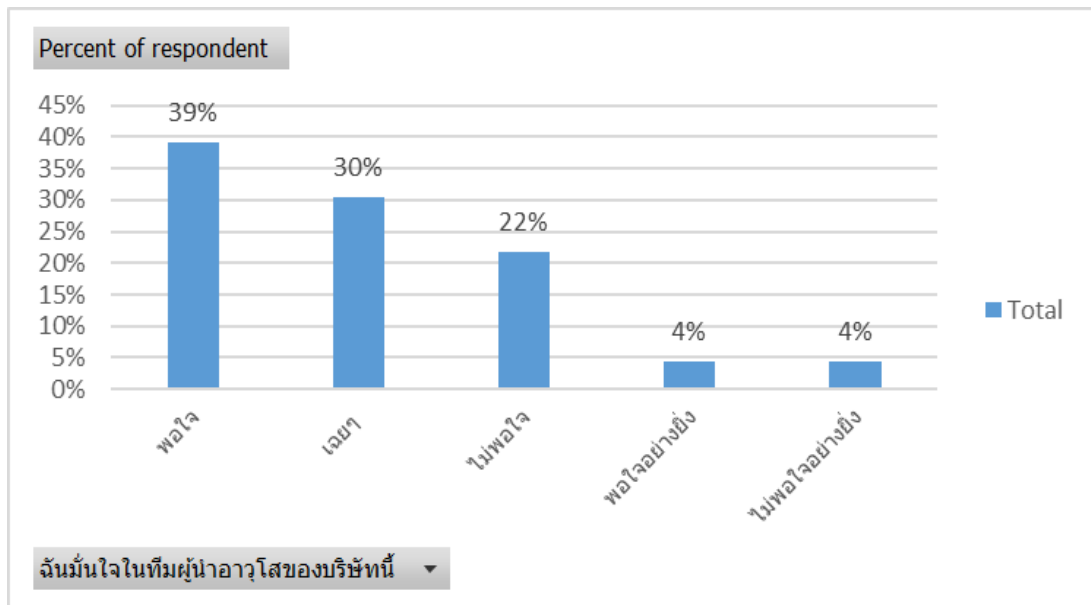
ภาพที่ 6 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อหัวหน้างาน/ผู้บังคับบัญชา

ภาพที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 26% มีอัตราความพึงพอใจอยู่ที่ระดับ “เฉยๆ” และ “ค่อนข้างพอใจ” การสั่งการและการสื่อสารต่อหัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชา และมีผู้ตอบแบบสอบถาม 9% ให้ความเห็นว่า “ไม่พอใจเป็นอย่างมากต่อหัวหน้างาน

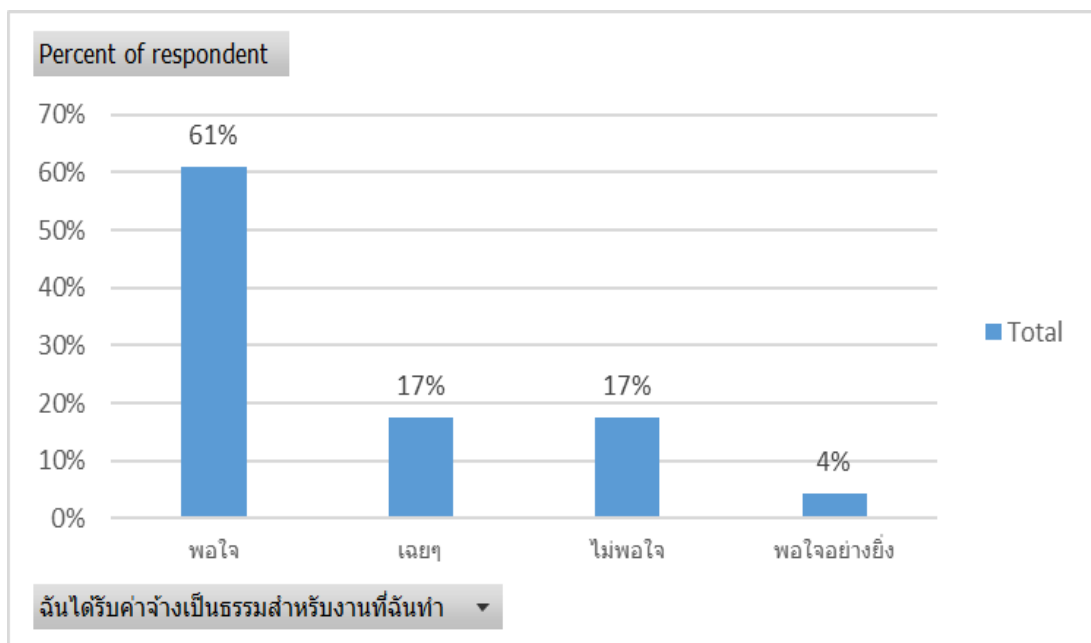
ภาพที่ 7 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อวิสัยทัศน์/นโยบายขององค์กร

ภาพที่ 7 พบว่า การมีวิสัยทัศน์และภาวะผู้นำผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 43% มีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ “เห็นด้วย” ต่อการมีวิสัยทัศน์และนโยบาย และมีเพียง 4% ที่มีระดับความพึงพอใจที่ระดับ “พอใจอย่างยิ่ง” และ “ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง”

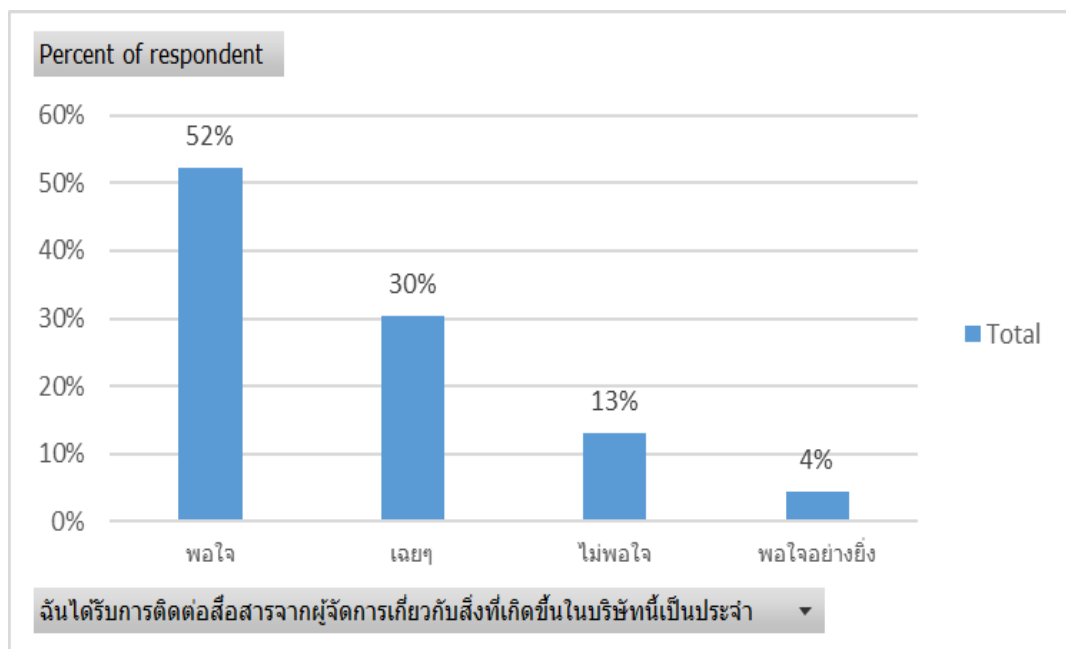
ภาพที่ 8 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อทีมผู้นำอาวุโสขององค์กร

ภาพที่ 8 พบว่า การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำอาวุโสขององค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 39% มีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ “พอใจ” ต่อทีมผู้นำอาวุโสขององค์กร และมีเพียง 4% ที่มีระดับความพึงพอใจที่ระดับ “ไม่พอใจอย่างยิ่ง”

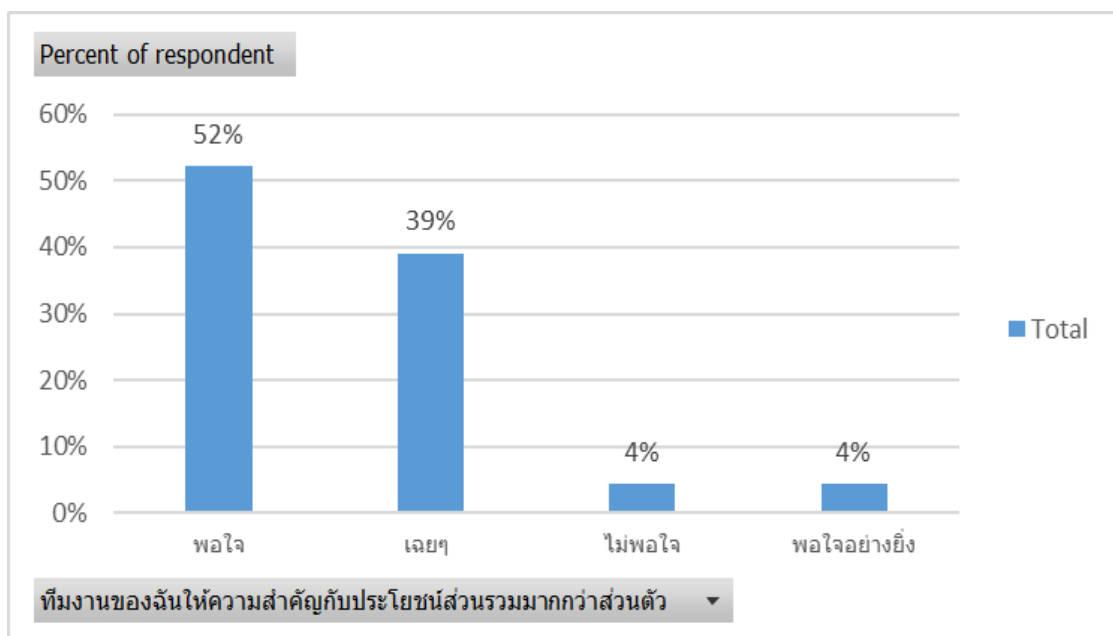
ภาพที่ 9 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อค่าจ้างและผลตอบแทนขององค์กร

ภาพที่ 9 พบว่า ผลตอบแทนค่าจ้างขององค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 61% มีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ “พอใจ” ต่อผลตอบแทนค่าจ้างขององค์กร และมี 17% ที่มีระดับความพึงพอใจ “ไม่พอใจ”

ภาพที่ 10 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อการติดต่อสื่อสารจากผู้จัดการในองค์กร

ภาพที่ 10 พบว่า การติดต่อสื่อสารจากผู้บังคับบัญชาในองค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 52% มีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ “พอใจ” ต่อการติดต่อสื่อสารจากผู้จัดการในองค์กร และมี 13% ที่มีระดับความพึงพอใจ “ไม่พอใจ”

ภาพที่ 11 แสดงอัตราความพึงพอใจต่อการทำงานเป็นทีมในองค์กร

ภาพที่ 11 พบว่า การทำงานเป็นทีมในองค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กว่า 52% มีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ “พอใจ” ต่อการทำงานเป็นทีมในองค์กร และมีเพียง 4% ที่มีระดับความพึงพอใจ “ไม่พอใจ”

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ

1) ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ได้สรุปองค์ประกอบหลักของการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีว่ามี 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) การยึดองค์กรเป็นศูนย์กลาง 2) การปรองดอง 3) การไกล่เกลี่ย 4) การยอมให้ 5) การหลีกเลี่ยง

2) การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กร ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี ทั้ง 3 คน เห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบหลักและตัวชี้วัดรูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีมีความเหมาะสม พร้อมให้ข้อเสนอแนะในการปรับรูปแบบของการใช้คำให้ชัดเจนมากขึ้น

3) การประเมินความคิดเห็นของผู้บริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี บุคลากรทั้ง 425 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรีโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากและกำหนดองค์ประกอบและตัวชี้วัดดังต่อไปนี้ (1) การยึดองค์กรเป็นศูนย์กลาง (Organization Centralization) (2) การปรองดอง (Accommodation) (3) การไกล่เกลี่ย (Mediation) (4) การยอมให้ (Sanction) (5) การหลีกเลี่ยง

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี” มีผลสรุปที่ควรนำมาอภิปรายผลในประเด็นต่อไปนี้

1) จากข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ที่พบว่าบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี มี 5 องค์ประกอบ 30 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) การยึดองค์กรเป็นศูนย์กลาง 2) การปรองดอง 3) การไกล่เกลี่ย 4) การยอมให้ 5) การหลีกเลี่ยง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (บุญทริกา วงษ์วานิชและทิพย์รัตน์ เลาหิเชียร, 2562) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการ ความขัดแย้งและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า พนักงานมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้งโดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นการเอาชนะอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงาน มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความขัดแย้งและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงาน

2) จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญพบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน เห็นสอดคล้องกันว่าองค์ประกอบหลักและตัวชี้วัดรูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรของอุตสาหกรรมยานยนต์ในจังหวัดชลบุรี มีความเหมาะสม โดยพบว่าหน้าที่ผู้บริหารจะมีความสามารถในการจัดการข้อพิพาทได้อย่างมี

ประสิทธิภาพนั้นผู้บริหารและหัวหน้างานต้องทำตัวเป็นผู้นำที่ดี รับฟังความคิดเห็นของบุคคลในทีมซึ่งสอดคล้องกับ (สายสุนีย์ เมฆอรุณ เกษมพันธุ์ ชนะทัฬหะและกาญจนา ธาราพรรค์, 2564) ศึกษาเรื่อง แนวทางการเลือกใช้กลยุทธ์เพื่อจัดการความขัดแย้งภายในองค์กรของผู้นำในอุตสาหกรรมการผลิต อาหารเขตภาคตะวันออก พบว่า ผู้บริหารองค์กรในอุตสาหกรรมการผลิตอาหารเขตภาคตะวันออกให้ความสำคัญในด้านการร่วมมือ ด้านการประนีประนอม ด้านการยอมรับ อยู่ในระดับมาก และด้านการเอาชนะและด้านการหลีกเลี่ยง อยู่ในระดับปานกลาง ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง จำแนกตามสถานภาพทั่วไปส่วนบุคคลพบว่า สถานภาพ ระยะเวลาในการทำงาน ไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เปรียบเทียบความแตกต่าง จำแนกตามลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ พบว่า สถานที่ตั้งกิจการ สัญชาติของกิจการ ระยะเวลาดำเนินกิจการ และบุคลากรของกิจการส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนด้านจำนวนบุคลากรและผู้บริหารส่วนใหญ่ของกิจการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

การบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดการความขัดแย้งในองค์กรเป็นศาสตร์และศิลป์ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการแก้ไขปัญหา ต้องอาศัยความร่วมมืออย่างน้อยจากผู้บริหารระดับสูงสุด เพื่อเสริมสร้างความสามัคคี ประองตอง ลดการเมืองในที่ทำงาน และทางองค์กรต้องแสดงให้เห็นเพื่อปลูกฝังแนวทางปฏิบัติเพื่อนำไปสู่การมีวัฒนธรรมองค์กรที่ดีด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. เนื่องจากแบบสอบถามในบางหัวข้อพบว่าพนักงานบางกลุ่มมีระดับความพอใจที่ต่ำต่อหัวหน้างานและองค์กร รวมถึงยังขาดแรงจูงใจในการทำงาน หากปล่อยไว้โดยไม่จัดการอย่างถูกวิธี อาจจะเป็นสาเหตุของความขัดแย้งในระดับใหญ่โตขึ้นได้ ซึ่งส่งผลประสิทธิภาพขององค์กร
2. มีการจัดกิจกรรมสัมมนาพนักงานเพื่อสอบถามปัญหาในการทำงาน หรือสอบถามสารทุกข์สุขดิบความเป็นอยู่ทั่วไป โดยอาจจัดตั้งสภาพแวดล้อมให้พนักงานอยู่ในสถานะที่กล้าแสดงความคิดเห็น รวมถึงข้อเสนอแนะในประเด็นอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

จิรฤต จินดาสวัสดิ์และจุมพฏ บริราช. (2562). บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบรูปแบบการจัดการกับความขัดแย้งและความพึงพอใจในงานที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของพนักงานกรณีศึกษาอุตสาหกรรมผลิตคอมพิวเตอร์อุปกรณ์และชิ้นส่วนประกอบนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบังจังหวัดชลบุรี: The Big 5 of Personality, Conflict Management Styles and Job Satisfaction on Job Performance of

- Employees: Case Study of Computer and Accessories Industry Laem Chabang Industrial Estate, Chon Buri. *MBA-KKU Journal*, 12(2), 16-41
- ชยุตพงศ์ นิลอ่อน, วิชัย โสสุวรรณจินดา, พันเอกบุญเอื้อ บุญฤทธิ์. (2562). การพัฒนาระบบแรงงานสัมพันธ์ของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดชลบุรี. *KASEM BUNDIT JOURNAL*, 20(October), 85-100.
- ณฐาพัชร์ วรพงศ์พัชรและคณะ, (2563). รูปแบบการจัดการความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระราชูปถัมภ์*, 14(2), 54-64.
- ณฐาพัชร์ วรพงศ์พัชรและคณะ. (2563). ลักษณะองค์การที่เป็นเลิศที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. *วารสารวิชาการสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์*, 12(1), 30-45
- ณฐาพัชร์ วรพงศ์พัชรและคณะ. (2564). รูปแบบการจัดการความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ในสถาบันการอาชีวศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. *วารสารบริหารศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 10(1), 23-35
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2558). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กทม: ดัชนีการพิมพ์.
- บุญทริกา วงษ์วานิชและทิพย์รัตน์ เลาหิเชียร. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการ ความขัดแย้งและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารวิชาการ มทร.สุวรรณภูมิ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 4(1), 12-22.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศรีเสด็จ กองแกน. (2566). การจัดการความขัดแย้ง. *วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่*, 1(2), 36-49
- สายสุนีย์ เมฆอรุณ, เกษมพันธุ์ ชนะทัฬหกาญจนา ธาราพรรค. (2564). แนวทางการเลือกใช้กลยุทธ์เพื่อจัดการความขัดแย้งภายในองค์กรของผู้นำในอุตสาหกรรมการผลิต อาหารเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารบริหารธุรกิจอุตสาหกรรม*, 3(1), 82-99
- Krejcie, R. V. & Morgan, D.W. (1970). Determining sample size for research activity. *Educational and Psychological Measurement*. 30(3), 607-610.
- Mek-Arun, S., Chanathup, K., & Tarapun, K. (2021). แนวทางการเลือกใช้กลยุทธ์ เพื่อจัดการความขัดแย้งภายในองค์กรของผู้นำในอุตสาหกรรมการผลิตอาหารเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *Journal of Industrial Business Administration*, 3(1), 82-99.
- Saheem, N., & Dongnadeng, H. A. (2023). การวิเคราะห์ความขัดแย้งจากโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่: กรณีศึกษานิคมอุตสาหกรรมจะนะ. *Conflict and Peace Studies Journal*, 143-178

การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่งจังหวัดราชบุรี

Fiscal risk management; BanPong City Municipalities Ratchaburi Province.

¹ภูติศ อภิกุลวนิช

Phudis Apikulvanich¹

สมาชิกสภาเทศบาลเมืองบ้านโป่ง จ.ราชบุรี

Member of Ban Pong Municipality Council, Ratchaburi Province

¹E-mail: ekkapop_aun@hotmail.com

Retrieved 15-03-2024; Revised 11-04-2024; Accepted 20-04-2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อประเมินการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง บ้านโป่ง จังหวัด ราชบุรี 2) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น 3) เพื่อนำเสนอรูปแบบการจัดการความเสี่ยง ทางการคลังของเทศบาลเมือง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยผู้บริหาร ข้าราชการ สมาชิกสภาเทศบาล จำนวน 200 คน จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยแนวคิดของยามาเน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน และ สมการถดถอยเชิงพหุ ผลการวิจัย พบว่า 1) ด้านการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง อยู่ในระดับมากที่สุด 2) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น มีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางถึงปาน กลางค่อนข้างสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 3) ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลัง ท้องถิ่นพบว่า สามารถพยากรณ์การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง ร้อยละ 64.1

คำสำคัญ: การจัดการ ความเสี่ยงทางการคลัง การคลังท้องถิ่น เทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

Abstract

The Three purposes were (1) explore fiscal risk management BanPong City Municipalities. (2) explain correlation between Affecting factors of fiscal risk management with Fiscal risk management ;City Municipalities. (3) present model of Fiscal risk management BangPong ;City Municipalities. This was Quantitative sample were member of Municipalities Council and personals of Municipalities at number of 200men. Questionaries were data collection tools, Analytical statistics were percentages standard deviation mean Pearson

Correlation and Multiple Regression. The Major outcomes were (1) fiscal risk management BanPong City Municipalities were high level. (2) correlation between Fiscal risk management with Affecting factors were statistic positive moderately high correlation at .01 level. (3) Affecting factors could forecast Fiscal risk management at 64.1 percentages.

Keywords: Management, Fiscal Risk, Local Fiscal, BanPong Municipalities Ratchaburi Province

บทนำ

การคลังท้องถิ่นมีความสำคัญมากต่อการปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นเครื่องมือหรือกลไกอันหนึ่งที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือความสำเร็จในการปกครองท้องถิ่น ความเสี่ยงทางการคลัง (Fiscal Risk) หมายถึง สถานการณ์ที่รัฐบาลหรือเทศบาลอาจจะต้องเผชิญกับภาวะวิกฤตการคลังในอนาคต ซึ่งเป็นสถานะที่รัฐบาลและเทศบาลมีการดำเนินงานขาดดุลงบประมาณในระดับสูงอย่างต่อเนื่องจนเกิดผลกระทบต่อสถานะทางการเงินหรือสภาพคล่องของรัฐบาล หรือเทศบาลและส่งผลให้รัฐบาลหรือเทศบาลต้องก่อหนี้เพิ่มขึ้นจำนวนมาก หรือเป็นสถานะมีระดับหนี้คงค้างเพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติเกินกว่าระดับที่กำหนด ซึ่งเกิดจากการขาดดุลการคลังหรือจากปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ความเสี่ยงทางการคลังเป็นปัจจัยหนึ่งของความอ่อนแอทางการคลังและการจัดการการคลังที่ด้อยประสิทธิภาพ ด้านการจัดเก็บรายได้และการจัดการงบประมาณรวมถึงการบริการสาธารณะ ด้านความเสี่ยงที่มีผลต่อการจัดการการคลังอาทิเช่นวิกฤต เศรษฐกิจ ขึ้นทั้งในระดับโลกและระดับประเทศ เช่นวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงปลายปี พ.ศ.2551 ต่อเนื่องมาจนถึงวิกฤตการณ์หนี้สาธารณะในประเทศกลุ่มยูโรที่ปะทุขึ้นราวปี พ.ศ.2553 และการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 19 ในปี พ.ศ. 2562-2563 จนปัจจุบัน 2564 ส่งผลกระทบเชิงลบอย่างมากต่อเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย และผลดังกล่าวกระจายสู่ท้องถิ่นเนื่องจากสถานะเศรษฐกิจของ ท้องถิ่นในประเทศไทยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

จากลักษณะของความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น ส่งผลให้เทศบาลต้องปรับตัวเพื่อรองรับความเสี่ยงล่วงหน้า ด้วยการใช่วิธีการที่มีความชัดเจนที่สุดได้แก่ การการปรับตัวทางการเงินการคลังของเทศบาลภายใต้ภาวะวิกฤต ไม่ว่าภาวะวิกฤตจะเกิดขึ้นจากสาเหตุหรือปัจจัยเงื่อนไขประการใดก็ตาม การดำเนินการเพื่อป้องกันปัญหาจากภาวะวิกฤตเป็นการล่วงหน้าถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นเร่งด่วน อย่างไรก็ตามหากไม่สามารถป้องกันปัญหาจากปัจจัยเสี่ยงเหล่านี้ได้เป็นการล่วงหน้าแล้ว การเตรียมตัวของเทศบาลให้มีความพร้อมที่จะรับมือกับความผันผวนต่าง ๆ เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ควรดำเนินการ เพื่อให้ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อการดำเนินงานและ/หรือต่อการจัดบริการสาธารณะของเทศบาล อยู่ในระดับต่ำสุด ประชาชนผู้ซึ่งจำเป็นต้องพึ่งพาบริการพื้นฐานจากท้องถิ่นไม่ควรได้รับผลกระทบทางลบดังกล่าวโดยไม่จำเป็น เทศบาลควรต้องมีระบบงานที่คอยติดตามความผันผวนหรือการเปลี่ยนแปลงของสถานะเศรษฐกิจหรือแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติสาธารณะและการประเมินโอกาส ที่จะเกิดความผันผวนจากปัจจัยต่าง ๆ อย่างใกล้ชิด เมื่อปัจจัยเสี่ยงหรือความ ผันผวนเหล่านี้เกิดขึ้น เป็นความเสี่ยงทางการคลัง เทศบาลจึงควรมีมาตรการเตรียมพร้อมรับมือเป็นการล่วงหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่ควรรีบบริการปรับตัวตามสถานการณ์อย่างลุ่มๆ ดอนๆ ซึ่งบ่อยครั้งจะพบว่ามาตรการเฉพาะ

หน้าเหล่านี้ไม่สามารถแก้ไข ปัญหาเร่งด่วนที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพความยั่งยืน หรืออาจกลายเป็น การสร้างเงื่อนไขหรือผูกปมปัญหาใหม่ไว้สำหรับบรคองการแก้ไขต่อไปในอนาคต ประเด็นสำคัญในเรื่องนี้ก็คือ ภายใต้สภาวะวิกฤตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นย่อมจะมีความเสี่ยงทางการคลังร่วมอยู่ทุกครั้ง เทศบาลควรมีทางเลือกในการปรับตัวด้านการเงินการคลังและ การงบประมาณ และในทางปฏิบัติ เทศบาลเลือกใช้มาตรการในการ ปรับตัวด้านการเงิน การปรับตัวทางการเงินการคลังของเทศบาลภายใต้ภาวะวิกฤตอย่างไร (Kruathep, 2010)

การจัดการความเสี่ยงทางการคลังควรจะต้องประยุกต์ใช้ การจัดการเพื่อรองรับความเสี่ยงทางการคลัง อย่างไรให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว อีกทั้งการดำเนินมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับ ผลลัพธ์เช่นใดและมีปัจจัยใดที่กระตุ้นหรือ สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเลือกใช้มาตรการปรับตัว ทางการเงิน การคลังในลักษณะต่าง ๆ เพื่อรองรับความเสี่ยงทางการคลัง การตอบคำถามเหล่านี้ สามารถ นำไปสู่การทำความเข้าใจถึงความสามารถ การจัดการด้านการเงินการ คลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น) และให้ข้อมูลที่สำคัญสำหรับการประมวลข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพทางการจัดการด้านการเงินการ คลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับความเสี่ยงทั้งในสภาวะปกติและ สภาวะวิกฤตได้อย่างเหมาะสม ต่อไป เพื่อที่จะทำความเข้าใจถึงรูปแบบการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น ผู้วิจัยมุ่งศึกษากรณี การจัดการปรับตัวของเทศบาลในรูปแบบเทศบาลเมือง ภายใต้ภาวะวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในช่วง ปีงบประมาณ 2558 ถึง 2563 ซึ่งได้ข้อมูลมาจากการสำรวจเทศบาลเมืองในพื้นที่ภาคกลางตะวันตก จำนวน 3 แห่ง โดยจะดำเนินการระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2563 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2565 และใช้ข้อมูลจากกรณี ตัวอย่างในเชิงลึกจากเทศบาลเมืองจำนวน 3 แห่ง

ผู้วิจัย เลือกเทศบาลเมืองบ้านโป่ง เป็นหน่วยวิเคราะห์เนื่องจากเป็นองค์กรที่มีขอบเขตภารกิจชัดเจน และมีการ การปรับตัวทางการเงินการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายใต้ภาวะวิกฤต (Poolsawat, 2007) และเพราะว่าจัดการงานที่มีความเป็นระบบมากกว่าและมีขนาดเหมาะสมกับการทำวิจัย เมื่อ เปรียบเทียบกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
2. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความเสี่ยงทางการคลังกับ ปัจจัยที่มีผลต่อการ จัดการความเสี่ยงทางการคลัง
3. เพื่อนำเสนอรูปแบบการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง อยู่ในระดับปานกลาง

สมมติฐานที่ 2 การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองไม่มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยที่มีผล ต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น สามารถพยากรณ์กลยุทธ์การปรับตัวเพื่อรองรับการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองได้มากกว่าร้อยละสามสิบ

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมในหัวเรื่องต่อไปนี้ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในบริบทของกลยุทธ์การจัดการเพื่อรองรับความเสี่ยงทางการคลังเทศบาลเมืองบ้านโป่งโดยมุ่งประเด็นไป

แนวคิดการคลังท้องถิ่น

ประธาน สุวรรณมงคล (2525) ได้กล่าวถึงความหมาย และความสำคัญของการคลังท้องถิ่นไว้ดังนี้ การคลังท้องถิ่นมีความสำคัญมากต่อการปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นเครื่องมือ หรือกลไกอันหนึ่งที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือความสำเร็จในการปกครองท้องถิ่น การคลังท้องถิ่นเป็นการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งที่มาของรายได้กับรูปแบบของการใช้จ่ายของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นประการสำคัญ

การคลังท้องถิ่นเป็นเครื่องมือหรือกระบวนการในการจัดการอันหนึ่งที่เป็นกลไกในการบริหารงานเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น การบริหารการคลังโดยทั่วไป (Financial Administration) มีความหมายครอบคลุมเรื่องที่ เกี่ยวกับรายได้ การกำหนดรายจ่าย การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อวัสดุ การว่าจ้าง การบัญชี การตรวจบัญชีของหน่วยการท้องถิ่น ในการศึกษาการคลังท้องถิ่นจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับแหล่งที่มาของรายรับ (Source of Revenue) กระบวนการงบประมาณ (Budget Process) และรูปแบบของการใช้จ่าย (Type of Expenditure) ของหน่วยการปกครองท้องถิ่น ซึ่งกระบวนการงบประมาณดังกล่าวจะเป็นตัวกลาง ในการเชื่อมความสัมพันธ์ของแหล่งที่มาของรายรับกับรูปแบบในการใช้จ่ายของแต่ละหน่วย การปกครองท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความสอดคล้องต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยการปกครองท้องถิ่น

องค์ประกอบของการคลังท้องถิ่น มี 3 ประการ ได้แก่

1. แหล่งที่มาของรายรับ หมายถึง การพิจารณาถึงแหล่งที่มาของรายได้ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในกฎหมาย เช่น พระราชกฤษฎีการายได้ขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2499 พระราชบัญญัติรายได้เทศบาล พ.ศ. 2497 พระราชบัญญัติรายได้สุขาภิบาล พ.ศ. 2498

2. กระบวนการงบประมาณ หมายถึง การพิจารณาถึงขั้นการจัดเตรียมงบประมาณ (Budget Preparation) ขั้นตอนในการอนุมัติงบประมาณ (Budget Adoption) และขั้นตอนใน การบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท ซึ่งองค์กรปกครอง 11 ส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภทโดยทั่วไป จะมีกระบวนการงบประมาณที่คล้ายคลึงกัน

3. รูปแบบของการใช้จ่าย หมายถึง การพิจารณาถึงลักษณะของการใช้จ่ายขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภทตามบทบัญญัติของกฎหมาย

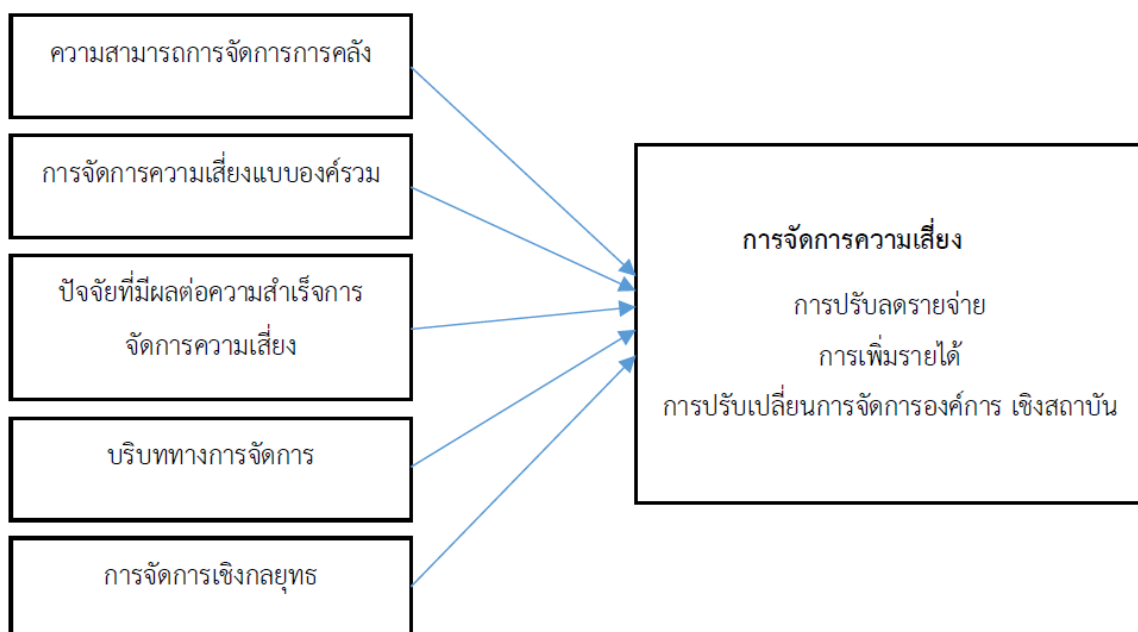
กรอบหลักการบริหารความเสี่ยงแบบบูรณาการตามแนวทาง COSO : ERM (Integrated Framework)

จันทนา สาขากร และคณะ (2554) กล่าวว่า การควบคุมภายในตามแนวคิดของ The Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission (COSO) เป็นอีกแนวคิดที่ได้รับการยอมรับ และมีการนำไปประยุกต์ในระดับสากลรวมถึงประเทศไทยด้วย COSO ได้ให้ความหมายและวัตถุประสงค์ของการควบคุมภายใน ดังนี้ การควบคุมภายในที่สำคัญ คือ กระบวนการซึ่งร่วมกันทำให้บังเกิดผลโดยคณะกรรมการผู้บริหารและบุคคลอื่นๆ ขององค์กร ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อให้มีความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับการบรรลุวัตถุประสงค์ซึ่งมี 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน (Operation)
2. ความเชื่อถือได้ของรายงานการเงินการบัญชี (Financial)
3. การปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง (Compliance)

ตามแนวคิดของ COSO การควบคุมภายในประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน องค์ประกอบเหล่านี้ได้มาจากแนวทางที่ผู้บริหารดำเนินธุรกิจและมีการเชื่อมโยงเข้ากับกระบวนการทางการบริหาร นอกจากนี้ COSO ได้กำหนดให้ต้องมีการจัดทำรายงานการติดตามและประเมินผลเสนอผู้บริหารที่รับผิดชอบ โดยชี้แจงหรืออธิบายให้ทราบว่ามีความแตกต่างระหว่างการปฏิบัติจริงกับประมาณการหรือแผนงานอย่างไร มีสาเหตุจากอะไรและใครที่เป็นผู้รับผิดชอบ เพื่อให้เกิดการสั่งการแก้ไข ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของการควบคุมด้านการบริหาร

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยผู้บริหาร ข้าราชการ สมาชิกสภาเทศบาล จำนวน 200 คน จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยแนวคิดของยามานะ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน และสมการถดถอยเชิงพหุ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือได้แก่แบบสอบถาม (Questionnaire) ทำการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) แบบลิเคิร์ต (Likert ration scales) ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 การจัดการเพื่อรองรับความเสี่ยงทางการคลัง ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการเพื่อรองรับความเสี่ยงทางการคลัง

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of item objective congruence) เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยคัดเลือกประเด็นคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยทำหนังสือจากวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์โกสินทร์ โดยขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ได้ค่าความเที่ยงตรงที่ 0.884

การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำไปทดลอง (Tryout) กับกลุ่มข้าราชการเทศบาลเมืองปากแพรกจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 30 คน หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.919 (Cronbach, 1990)

นำแบบสอบถามที่ได้ไปใช้เก็บข้อมูลจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการการคลังท้องถิ่น กับกลยุทธ์การปรับตัวเพื่อรองรับการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองในจังหวัดภาคตะวันตกของประเทศไทย ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน
3. การวิเคราะห์แบบจำลองของ กลยุทธ์การปรับตัวเพื่อรองรับการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองในจังหวัด โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Linear Regression)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.3 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ด้านอายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อายุ 31-45 ปี มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39 การศึกษา กลุ่มตัวอย่าง มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน มากที่สุด 261 รายคิดเป็นร้อยละ 65.3 รายได้ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 15,000-25,000 บาท เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มากที่สุด จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 67.3 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นข้าราชการและพนักงานเทศบาลจำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการเพื่อรองรับความเสี่ยงทางการการคลังท้องถิ่น

ตารางที่ 1 ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงการคลังเทศบาลเมืองในภาคตะวันตกของประเทศไทย

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงการคลังเทศบาลเมือง	ค่าเฉลี่ย	ระดับ	อันดับ
ประสิทธิภาพการจัดการการคลังเทศบาลเมือง	4.21	มากที่สุด	1
ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวม	4.17	มาก	2
ด้านปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการความเสี่ยง	4.10	มาก	4
ด้านบริบทที่แวดล้อม PEST	3.71	มาก	5
ด้านการจัดการเชิงกลยุทธ์	4.12	มาก	3
รวม	4.06	มาก	

จากตาราง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงการคลังเทศบาลเมืองบ้านโป่งในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.06 ด้านที่มากที่สุดได้แก่ประสิทธิภาพการจัดการการคลังเทศบาลเมืองอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.21 รองลงมาได้แก่ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.17 และด้านที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังได้แก่ด้านบริบทที่แวดล้อมทางการจัดการ ประกอบด้วย การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี อยู่ในระดับ มากมีค่าเฉลี่ย 3.71

การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง ประกอบด้วย การปรับลดรายจ่าย การปรับเพิ่มรายได้ และมาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบัน

ตารางที่ 2 การจัดการความเสี่ยงทางการคลังเทศบาลเมืองในภาคตะวันตกของประเทศไทย

การจัดการความเสี่ยงทางการคลัง	ค่าเฉลี่ย	ระดับ	อันดับ
การปรับลดรายจ่าย	3.80	มาก	3
การปรับเพิ่มรายได้	3.81	มาก	2
มาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบัน	4.08	มาก	1
ภาพรวม	3.90	มาก	

จากตารางพบว่า การปรับตัวเพื่อรองรับ การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง ประกอบด้วย ปรับลดรายจ่าย การปรับเพิ่มรายได้ และมาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบัน ภาพรวม อยู่ในระดับ มากมีค่าเฉลี่ย 3.90 โดยด้านที่มากที่สุดได้แก่มีมาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบันอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.08 รองลงมาได้แก่การปรับเพิ่มรายได้อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.81 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ปรับลดรายจ่ายอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.80

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่งอยู่ในระดับมาก การทดสอบพบว่า การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง ประกอบด้วย การปรับลดรายจ่าย

การปรับเพิ่มรายได้ และมาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบัน จากความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่าง ในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.90 จึงยอมรับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น ไม่มีความสัมพันธ์ กับการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง

ตารางที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น กับปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง

การจัดการความเสี่ยงทางการคลัง	ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลัง	ระดับ	การแปลผล
	ประสิทธิภาพการจัดการการคลัง	455**	ปานกลาง
	การจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวม	552**	ปานกลาง ค่อนข้างสูง
	ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการความเสี่ยง	582**	ปานกลาง ค่อนข้างสูง
	การจัดการเชิงกลยุทธ์ต่อความเสี่ยงของการจัดการการคลัง	.565**	ปานกลาง ค่อนข้างสูง
	บริบทที่แวดล้อม การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี	757**	สูง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น กับการจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง มีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางค่อนข้างสูงถึงระดับสูง (Petsuksiri, 2006) จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น สามารถพยากรณ์การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมืองได้มากกว่าร้อยละสามสิบ

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized B	Std error	beta	t	sig
ค่าคงที่ (Constant)	.412	.154		2.686	.008
สภาพแวดล้อมทางเทคนิคดิจิทัล	.405	.033	.478	12.363	.000
วิสัยทัศน์ผู้นำ	.178	.036	.180	4.958	.000
บริบททางการเมือง	.163	.031	.208	5.246	.000
ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวมด้าน	.159	.042	.155	3.789	.000

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized B	Std error	beta	t	sig
สารสนเทศและการสื่อสาร					
ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวม	-.123	.038	-.125	-3.229	.000
สภาพแวดล้อมภายใน 1					
การผลักดันการจัดการความเสี่ยงด้านการ	.096	.039	.099	2.431	.000
ติดตามกระบวนการบริหารความเสี่ยง					
R = .803					
R2 = .645 Adj R2 = .641 .S.E.est = .3438 F = 6.496					
Sig. = .000					

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการความเสี่ยงทางการการคลังท้องถิ่น สามารถพยากรณ์การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลเมือง ร้อยละ 64.1 ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีดิจิทัลมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .405 ($p < .000$) วิสัยทัศน์ผู้นำ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .178 ($p < .000$) สภาพแวดล้อมทางการเมืองมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .163 ($p < .000$) ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวมด้านสารสนเทศและการสื่อสารมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .159 ($p < .000$) ด้านการจัดการความเสี่ยงแบบองค์รวมสภาพแวดล้อมภายในมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .123 ($p < .000$) ด้านการติดตามกระบวนการบริหารความเสี่ยงมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .096 ($p < .000$) จึงยอมรับ สมมติฐาน

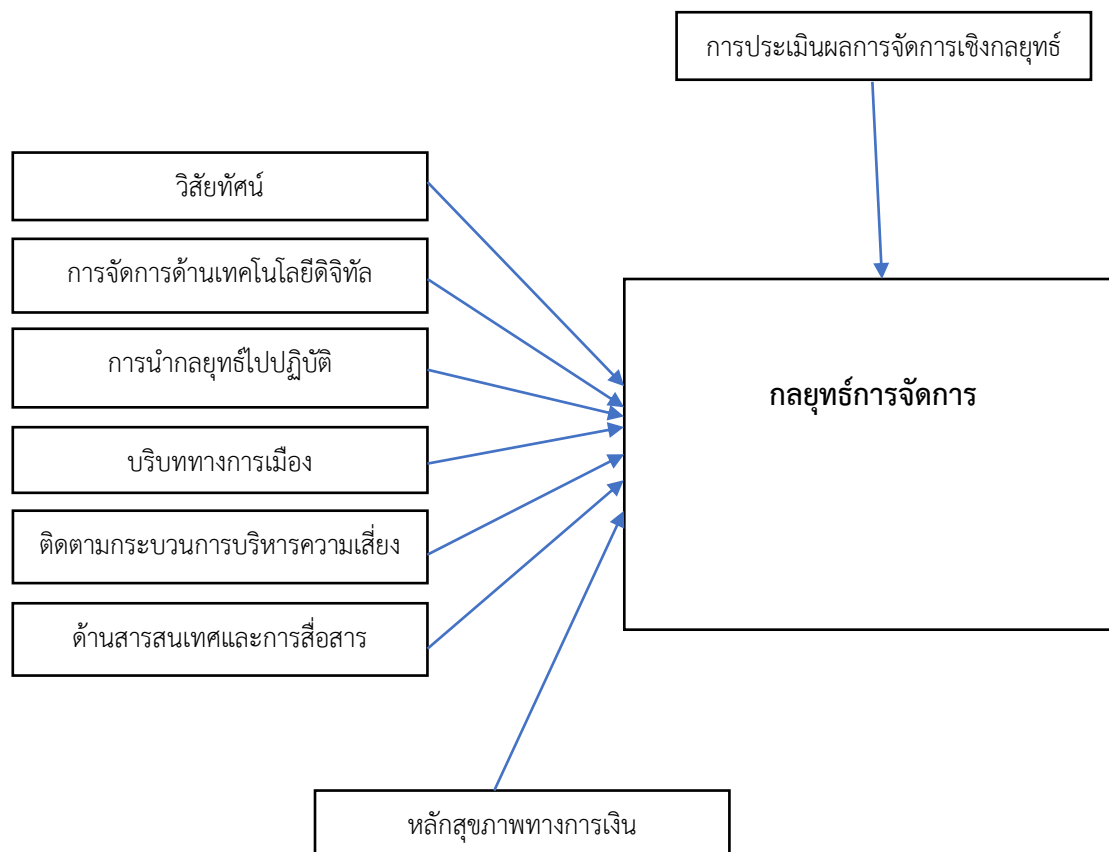
อภิปรายผล

การจัดการความเสี่ยงทางการคลังของเทศบาลประกอบด้วย การปรับตัวด้านการเงิน การคลังขององค์กรปกครองท้องถิ่นในยุคการบริหารงานแบบรัดเข็มขัด ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มที่สำคัญได้แก่ 1) มาตรการปรับลดรายจ่าย 2) มาตรการเพิ่มรายได้ 3) มาตรการปรับเปลี่ยนวิธีการบริหารจัดการข้อมูลและองค์การ (Kruathep, 2012) การจัดการความเสี่ยงอันดับที่ 1 ได้แก่ มาตรการด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนเชิงสถาบัน ที่ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.08 รองลงมาได้แก่กลยุทธ์การปรับเพิ่มรายได้ที่ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.81 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่กลยุทธ์ ปรับลดรายจ่าย ที่อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.80 สอดคล้องกับ Orawan Jamphut (2021) ที่พบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบปัญหาและอุปสรรคในด้านประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้โดยรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีลักษณะพึ่งพารายได้จากรัฐบาลเป็นสัดส่วนที่สูงมาก และปัญหาการบริหารการคลัง โดยเฉพาะการบริหารค่าใช้จ่าย อาทิ การบริหารงบประมาณที่ขาดประสิทธิภาพ ปัญหาการบริหารบุคลากรทางการคลัง การขาดประสิทธิภาพในการจัดทำข้อมูลทางการคลัง ปัญหาการตรวจสอบทางการคลัง อีกทั้งปัญหาการขาดการมีส่วนร่วมในการบริหารงานการคลังท้องถิ่นและการเลี้ยงภาษี ทำนองเดียวกับ Dadang Suwanda (2017) และงานวิจัยของ Krzysztof Kluza (2017) เกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญของ การกำหนดนโยบายการคลังและการจัดการความเสี่ยงทางการคลัง ได้แก่ ความ

โปร่งใส การพัฒนา ให้เกิดหลักปฏิบัติในเรื่องความโปร่งใสตามมาตรฐานนานาชาติ มีความ หมายถึง การพัฒนาคุณภาพการรายงานผลทางการคลังในภาพรวมให้โปร่งใส จะช่วยทำให้เกิดความมั่นคงในความน่าเชื่อถือของคุณภาพและสมรรถนะทางการคลังของประเทศ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีองค์ความรู้ในการจัดการความเสี่ยงทางการคลังท้องถิ่น ดังแผนภูมิ

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ผลลัพธ์จากการศึกษาและนำผลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับงานวิจัย งานวิชาการ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังต่อไปนี้

1.1 การศึกษาและพัฒนาตัวชี้วัดความเสี่ยงทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มากขึ้น และมีความครอบคลุมมิติการจัดการงานของท้องถิ่นให้มากกว่าปัจจุบัน ทั้งในส่วนตัวชี้วัดความเสี่ยงการจัดการคลังที่ใช้ข้อมูลทางการเงิน (Financial Indication) ควรมีการปรับปรุงให้มีความทันสมัยเหมาะสมกับเหตุการณ์ สามารถใช้เป็นเครื่องมือควบคุมกำกับกับการจัดการจัดการงานคลัง และควรมีการศึกษาวิจัยความเสี่ยงทางการคลังอย่างต่อเนื่อง เพื่อตรวจสอบประสิทธิผลการ

ดำเนินโครงการ การจัดการงานสาธารณะให้กับประชาชนว่าท้องถิ่นดำเนินการสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนอย่างทั่วถึงหรือไม่และสร้างเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชนได้ตามที่สัญญาไว้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

1.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยด้านระบบเงินอุดหนุนให้กับเทศบาลควรมีการพัฒนา ระบบเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเพื่อลดแรงกดดันทางการคลัง ที่แตกต่างจากเงินอุดหนุนเพื่อช่วยลดช่องว่างทางการคลังในแนวนอน โดยจัดสรรให้อุดหนุนให้กับเทศบาล/องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ประสบปัญหาแรงกดดันทางการคลังเป็นการเฉพาะตามขนาดของแรงกดดันทางการคลัง โดยไม่จำเป็นต้องจัดสรรเป็นประจำทุกปี ขึ้นอยู่กับความสามารถ การจัดการงานคลัง และไม่จำเป็นต้องจัดสรรให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งที่มีได้ประสบปัญหาแรงกดดันทางด้านคลัง ด้วยการนำปัจจัยสภาพพื้นฐานเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่น และระดับความสามารถการจัดการงานคลัง มาเป็นตัวกำหนดการจัดสรรเงินอุดหนุน รัฐบาลกลางควรปรับปรุง การจัดส่งรายได้ที่ล่าช้า ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบปัญหาเงินสดขาดมือทำให้ เทศบาลมีปัญหาด้านความเข้มแข็งทางการเงิน

1.3 ควรพัฒนาระบบจัดเก็บภาษีของเทศบาลผู้วิจัยเสนอให้ผู้บริหารเทศบาลเล็กใช้นโยบายประชานิยมทางการคลัง เพื่อสร้างแรงจูงใจทางการเมือง ควรใช้นโยบายการแบก้าวหน้า เพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการงานคลังอย่างแท้จริง ควรประกวดการทำงานมากกว่าสร้างภาพทางการเมือง รัฐบาลควรพัฒนาการจัดสรรรางวัลความพยายามในการจัดเก็บภาษีให้สอดคล้องกับความเป็นจริง และส่งเสริมความสามารถในการจัดการงานคลังที่แท้จริง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. เทศบาลควรมีการริเริ่มกระบวนการจัดทำแผนกลยุทธ์การพัฒนาท้องถิ่น โดยกำหนดให้ประชาชนในชุมชน เป็นผู้มีบทบาทหลักในการตัดสินใจว่าต้องการแผนงาน / โครงการ อะไรมิใช่เป็นเพียงตรา ยางประทับความชอบธรรมให้แก่เทศบาลโดยเทศบาลควรมีบทบาทให้ข้อมูลข่าวสารและสนับสนุนความรู้ ในทางเทคนิคหรือวิชาการที่จำเป็น เพื่อให้ประชาชนตัดสินใจเลือกโครงการต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของพวกเขา

2. เทศบาลควรใช้มาตรการจ้างเหมา (Contracting Out) ภารกิจบางประการให้องค์กรภาคเอกชน หรือภาคประชาสังคม เข้าร่วมกิจกรรม นอกจากลดค่าใช้จ่ายบางอย่างไม่จำเป็น ยังเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในท้องถิ่น จากการจ้างงานประกอบกับ ความสะดวกการประเมินผล การปฏิบัติงานเนื่องจากระบบอุปถัมภ์ยังมีประสิทธิภาพต่ำกว่าการบรรจุพนักงานทดแทนเนื่องจากการลาออกหรือเกษียณอายุ และมอบหมายงานเพิ่มมากขึ้นให้กับพนักงานที่คงเหลือ เพื่อลดความเสี่ยงทางค่าใช้จ่ายด้านเงินเดือนและค่าใช้จ่ายประจำ

3. เทศบาลควรลงทุน เพื่อเพิ่มคุณภาพ ประสิทธิภาพ ของการบริการสาธารณะ เพื่อสร้างรายได้ใหม่ ก่อให้เกิดความยั่งยืนทางการเงินโดยเฉพาะการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรที่จะสร้างความเจริญให้กับเมือง อาทิ โครงการบริการสาธารณะพื้นฐาน เช่น ตลาดสด โรงผลิตน้ำประปา สถานานุบาล โรงฆ่าสัตว์ ห้องสมุด สวนสาธารณะ โดยที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ควรเร่งกิจการก่อหนี้สาธารณะ เพื่อการลงทุน

ซึ่งผ่านการวิเคราะห์ ความสามารถในการชำระคืนเงินกู้ พร้อมดอกเบี้ยและได้รับความยินยอมจากประชาชนเป็นส่วนใหญ่ เพื่อสร้างรายได้ลดความเสี่ยงทางการคลังด้านรายจ่าย เสริมรายได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ทำการวิจัยการจัดการความเสี่ยงด้านการเพิ่มรายได้ด้วยการปรับปรุงการให้บริการชำระภาษี ท้องถิ่น อย่างเป็นระบบและเกิดประสิทธิผลการปฏิบัติอย่างแท้จริง ด้วยการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการจัดเก็บภาษี
2. ทำการวิจัยแนวทางการการจัดเก็บค่าบริการสาธารณะต่าง ๆ รวมถึงพัฒนาแบบฟอร์มการกรอกข้อมูลในการสำแดงภาษี ให้สะดวก ง่ายต่อการเข้าถึงและใช้งานของคนทั่วไปทุกระดับ
3. ทำการวิจัยแนวทางการ ส่งเสริมการให้ความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องการปกครองท้องถิ่น และหน้าที่ในการชำระภาษี ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ให้กับเยาวชน ในสถานศึกษา
4. ควรมีการวิจัย ในด้านการตรวจสอบสาธารณะ ของภาคประชาชน (People Audit) เกี่ยวกับประสิทธิผล การดำเนินงานของเทศบาลอย่างเป็นรูปธรรมในทุกกระบวนการดำเนินงาน ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการมอบอำนาจ (empowerment) ให้กับประชาชน ตามหลักการกระจายอำนาจการปกครองที่แท้จริง ตามหลักการจัดการภาครัฐสมัยใหม่ เพื่อเพิ่มความชัดเจนในรูปแบบ ตัวชี้วัด และวิธีวิทยาที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตรวจสอบสาธารณะโดยภาคประชาชนในการจัดการงานคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

- จันทนา สาขากร, นิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ และศิลปพร ศรีจันทเพชร. (2554). *การตรวจสอบภายในและการควบคุมภายใน*. ทีพีเอ็นเพรส.
- ปธาน สุวรรณมงคล. (2552). *การเมืองท้องถิ่น:การเมืองของใคร โดยใคร เพื่อใคร*. กรุงเทพฯ : พิมพ์อักษร
- Poolsawat, k. (2007). *THE STUDY OF FISCAL STRUCTURE OF CITY MUNICIPALITY* Master's thesis, M.P.A (Public Policy). Graduate School Srinakharinwirot University, Bangkok.
- Kruatthep, W. (2010). *Decentralization regime and Reformation of Thailand, Volume 4, on Participation and Strengthening of the People's Sector and Examination of Operations of Local Government Organizations* Center for local Innovation and governance. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Kruatthep, W. (2012). *Retrenchment Strategies of Thai Municipalities during Economic Downturn*. Bangkok: King Prajadhipok's Institute.
- Petsuksiri, P. (2006). *Attitude Measurement*. Nakhon Pathom: Mahidol University.
- Jamphut, O. (2021). Thai Local Government Organizations' Management of Fiscal Risk Academic. *Journal for the Humanities and Social Sciences Dhonburi Rajabhat University*, 4(1) pp. 120-131.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing*. (5th ed.). New York: Harper Collins Publishers.

Dadang, S. (2017). Factors affecting quality of local government financial statements to get unqualified opinion (WTP) of audit board of the Republic of Indonesia (BPK). *Research Journal of Finance and Accounting*, 6(4) pp.139-157.

Krzysztof, K. (2017). *Risk assessment of the local government sector based on the ratio analysis and the DEA method*. Retrieved From: <https://shorturl.asia/Vvd9b>., March 27, 2020.

ประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการ
ขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness of The Disabled Living Allowances Management with Disabilities
of Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization, Bang Saphan Noi
District, Prachuap Khiri Khan Province

¹ธิัมพร ชูชาว

Thikumporn Chookhaw¹

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization Bang Saphan Noi District

Prachuap Khiri Khan Province

¹E-mail: Jiabyutt@gmail.com

Retrieved 19-03-2024; Revised 11-04-2024; Accepted 20-04-2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ (1) เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ (3) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการบริการและประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากคนพิการที่มีบัตรประจำตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 81 คน โดยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัยประกอบด้วย (1) ด้านระดับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (2) ด้านการเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการแตกต่างกัน และ (3) ด้าน

การบริการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกและประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการ พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูง

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ การจัดการ เบี้ยยังชีพคนพิการ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Abstract

The purposes of this study were (1) To evaluate the level of effectiveness in the management of living allowances for people with disabilities of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization. Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province (2) To compare the effectiveness of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization's management of living allowances for people with disabilities. Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province Classified according to personal factors and (3) to test the relationship between services and the effectiveness of the management of living allowances for people with disabilities of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization. Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province Conducted research by collecting data from people with disabilities who have identification cards and live in the area of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization. Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province, 81 people, using quantitative research methods. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, and standard deviation. T-test One-way analysis of variance and Pearson correlation analysis The results of the research include (1) the level of effectiveness in the management of living allowances for people with disabilities of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization; Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province was found to be at a high level (2) in terms of comparing the effectiveness of the management of living allowances for the disabled of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization. Bang Saphan Noi District Prachuap Khiri Khan Province Classified according to personal factors, it was found that disabled people of Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization had different educational levels. There were different opinions on the effectiveness of the management of living allowances for people with disabilities and (3) the services of the Pak Phraek Subdistrict Administrative Organization and the effectiveness of the management of living allowances for people with disabilities were found to have a positive relationship at a relatively high level.

Keywords: Effectiveness, management, The Disabled Living Allowances Management, Prachuap Khiri Khan Province

บทนำ

คนพิการเป็นทรัพยากรบุคคลซึ่งมักถูกมองด้วยความเชื่อและทัศนคติในเชิงลบว่าเป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถ เป็นภาระของครอบครัวไม่ได้รับการเล็งดูและการยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมหรือทำกิจกรรมในสังคมได้เหมือนคนทั่วไป สำหรับประเทศไทยได้มีการพัฒนาด้านกฎหมายเพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดให้มีบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิคนพิการโดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา 30 กำหนดให้การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องความพิการ จะกระทำได้ และมาตรา 54 กำหนดให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ รวมทั้งบุคคลวิกลจริตย่อมได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และมาตรา 80 (1) กำหนดให้รัฐต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและสามารถพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ตราขึ้นโดยมีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดแนวทางและปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในทุกระดับให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น และกำหนดแนวทางการคุ้มครองคนพิการเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพรวมทั้งกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิคนพิการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพทั่วถึงเหมาะสม และเป็นธรรมทั้งทางด้านการแพทย์ การศึกษา (นายารัตน์ กาญจนพันธ์, 2555)

จากจำนวนคนพิการที่เพิ่มขึ้นและความพิการที่หลากหลายนี้ ก่อให้เกิดความต้องการปัจจัยขั้นพื้นฐานเพื่อให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้เยี่ยงคนปกติ ไม่ว่าจะเป็นการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิต เช่น ห้องน้ำ ทางลาด ฯลฯ การส่งเสริมด้านการศึกษา อาชีพ บริการทางการแพทย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการแพทย์ เรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ การสนับสนุนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการที่มีความเหมาะสมกับความพิการเพื่อให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้ด้วยตนเองอย่างอิสระ ตลอดจนสามารถเข้าถึงบริการและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการที่รัฐจัดให้ประชาชนทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกันด้วยคนพิการที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นและมีความต้องการที่แตกต่าง ทำให้คนพิการส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเข้าถึงบริการที่รัฐจัดให้แม้ว่าจะมีระบบสวัสดิการต่าง ๆ เพื่อรองรับ เช่น ระบบหลักประกันสุขภาพ ระบบประกันสังคม ฯลฯ แต่ระบบสวัสดิการดังกล่าวก็ยังไม่สามารถจัดบริการเพื่อให้ครอบคลุมกับสภาพปัญหาและความต้องการของคนพิการได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันจึงนับได้ว่าเป็นความท้าทายหนึ่งของหน่วยงานภาครัฐที่จะพัฒนาระบบสวัสดิการและบูรณาการงานร่วมกันอย่างมีระบบ เพื่อให้คนไทยทุกคนได้เข้าถึงบริการอย่างเหมาะสมและมีความเท่าเทียมกัน (ดารารัตน์ ทิพย์วงศ์, 2551)

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถเปิดมุมมองในสังคมให้เห็นคุณค่าของ

คนพิการที่มีอยู่ในชุมชน อันจะนำไปสู่การเอื้อเฟื้อและการให้โอกาสที่เท่าเทียมกัน ทั้งนี้เพื่อให้คนพิการลุกขึ้นสู้ชีวิต สามารถช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการบริการและประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล

Gibson and Others (1988) ได้นิยามประสิทธิผลไว้ว่า ประสิทธิผลเป็นเรื่องของการกระทำใดๆ ที่มีความมุ่งหมายจะได้รับผลอะไรสักอย่างให้เกิดขึ้น การกระทำ หรือความพยายามจะมีประสิทธิผลสูงต่ำเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าผลที่ได้รับ ครบถ้วน ทั้งเชิงปริมาณ และเชิง คุณภาพ และใช้พลังงานน้อยเพียงใด โดยสามารถพิจารณาได้ 2 ระดับ ได้แก่ 1) ประสิทธิผลของบุคคล และ 2) ประสิทธิผลขององค์การ ซึ่ง Gibson and Others (1988) อธิบายเกณฑ์การประเมินความมีประสิทธิภาพ ขององค์การประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ 5 ตัว ดังนี้

1. ความสามารถในการผลิต (production) องค์การมีประสิทธิผลถ้าองค์การสามารถดำเนินการผลิตให้ได้ผลผลิตทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ และเป็นไปตามความต้องการขององค์การ
2. ประสิทธิภาพ (efficiency) องค์การจะมีประสิทธิผล ถ้าอัตราส่วนระหว่างปัจจัยทรัพยากร (inputs) ที่ใช้กับผลผลิต (outputs) มีความเหมาะสมในลักษณะที่ใช้ปัจจัยทรัพยากรได้คุ้มค่า
3. ความพึงพอใจ (satisfaction) องค์การมีประสิทธิผล ถ้าผลการดำเนินงานขององค์การนำมาซึ่งความสำเร็จสอดคล้องเป็นไปตามความต้องการและความคาดหวังของสมาชิกในองค์การ
4. ความสามารถในการปรับตัว (adaptiveness) องค์การจะมีประสิทธิผล ถ้าองค์การมีกลไกที่สามารถ ปรับเปลี่ยนการดำเนินงานสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งภายในและภายนอกองค์การ
5. การพัฒนา (development) องค์การมีประสิทธิผลถ้าองค์การสามารถเพิ่มพูนศักยภาพ (potential) และวิสัยความสามารถ (capacity) ขององค์การให้เจริญก้าวหน้าตามการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับคุณภาพการบริการ

Parasuraman และคณะ ได้นำพัฒนาเครื่องมือประเมินคุณภาพบริการที่เรียกว่า SERVQUAL ประกอบด้วยปัจจัยในการประเมินคุณภาพบริการให้เหลือเพียง 5 ด้าน ดังนี้ (Parasuraman et al., 1988)

1. ความสะดวกในการเข้ารับบริการ หมายถึง ลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏให้เห็นถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อันได้แก่ สถานที่ บุคลากร อุปกรณ์ เครื่องมือ เอกสารที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและสัญลักษณ์ที่ชัดเจน เข้าใจง่าย รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ทำให้ผู้รับบริการรู้สึกว่าการได้รับการดูแล ห่วงใย และความตั้งใจจากผู้ให้บริการ บริการที่ถูกนำเสนอออกมาเป็นความสะดวกจะทำให้ผู้รับบริการรับรู้ถึงการให้บริการนั้นๆ ได้ชัดเจนขึ้น

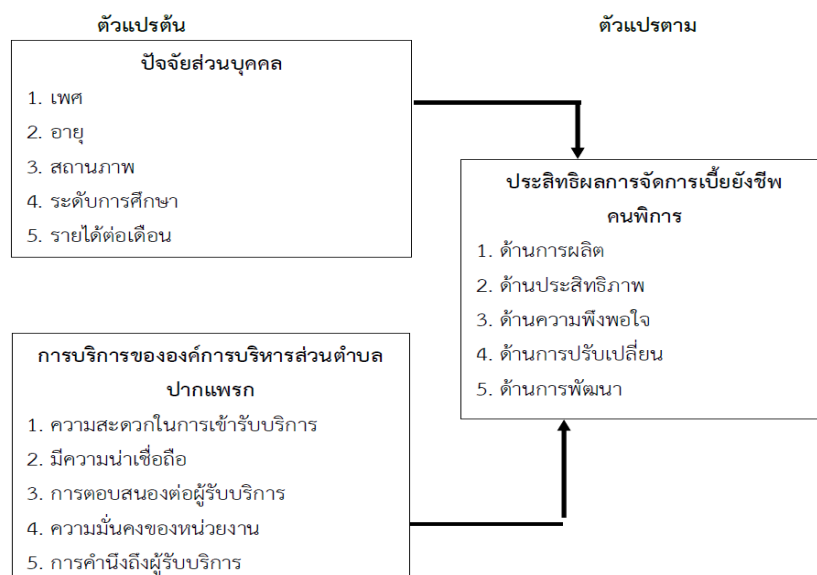
2. มีความน่าเชื่อถือ หมายถึง ความสามารถในการให้บริการให้ตรงกับสัญญาที่ให้ไว้กับผู้รับบริการ บริการที่ให้ทุกครั้งจะต้องมีความถูกต้อง เหมาะสม และได้ผลออกมาเช่นเดิมในทุกจุดของบริการ ความสม่ำเสมอนี้จะทำให้ผู้รับบริการรู้สึกว่าการที่ได้นั้นมีความน่าเชื่อถือ สามารถให้ความไว้วางใจได้

3. การตอบสนองต่อผู้รับบริการ หมายถึง ความพร้อมและความเต็มใจที่จะให้บริการ โดยสามารถตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการได้อย่างทันท่วงที ผู้รับบริการสามารถเข้ารับบริการได้ง่าย และได้รับความสะดวกจากการใช้บริการ รวมทั้งจะต้องกระจายการให้บริการไปอย่างทั่วถึง รวดเร็ว

4. ความมั่นคงของหน่วยงาน หมายถึง ความสามารถในการสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นกับผู้รับบริการ ผู้ให้บริการจะต้องแสดงถึงทักษะความรู้ ความสามารถในการให้บริการและตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการด้วยความสุภาพ นุ่มนวล มีกิริยามารยาทที่ดี ใช้การติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและให้ความมั่นใจว่าผู้รับบริการจะได้รับบริการที่ดีที่สุด

5. การคำนึงถึงผู้รับบริการ หมายถึง การบริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส เพื่อให้ประชาชนรู้สึกอบอุ่นสบายใจ การบริการโดยมีความรับผิดชอบต่อผู้รับบริการอย่างดีที่สุด และทำด้วยความเต็มใจ รวดเร็ว และถูกต้อง และการบริการที่ต่อเนื่องเป็นทำอย่างเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดความชื่นใจ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา (แนวคิดของ Parasuraman et al., 1988)

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ คนพิการที่มีบัตรประจำตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 81 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย 1. เพศ 2. อายุ 3. สถานภาพ 4. ระดับการศึกษา 5. รายได้ต่อเดือน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริการการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ตามแนวคิดของ Parasuraman et al. (1988) จำนวน 15 ข้อดังนี้ 1. ด้านความสะดวกในการเข้ารับบริการ 2. มีความน่าเชื่อถือ 3. การตอบสนองต่อผู้รับบริการ 4. ความมั่นคงของหน่วยงาน 5. การคำนึงถึงผู้รับบริการ ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามแนวคิดของ Gibson and Other, 1988 จำนวน 15 ข้อ ประกอบด้วย 1. ด้านการผลิต 2. ด้านประสิทธิภาพ 3. ด้านความพึงพอใจ 4. ด้านการปรับเปลี่ยน 5. ด้านการพัฒนา โดยที่แบบสอบถามในส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Rating scale) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง “ประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” ในครั้งนี้ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

พบว่า ประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยอยู่ในระดับมาก และด้านความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพ ด้านการพัฒนา และการปรับเปลี่ยน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมีการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกๆ ด้าน ได้แก่ ด้านความพึงพอใจ ด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพ ด้านการพัฒนา และการปรับเปลี่ยน หน่วยงานสามารถเบิกจ่ายเงินเบี้ย ยังชีพคนพิการตรงตามเวลาทุกจำนวนเงินที่จ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการถูกต้องครบถ้วน และการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการด้วยความรวดเร็ว มีการจ่ายเบี้ยยังชีพได้ทันภายในวันเวลาที่กำหนด และครบทุกคน ประสิทธิภาพการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ มีระบบการจ่ายเบี้ยยังชีพที่เป็นระบบ และการจ่ายครบหมู่บ้าน การดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพในแต่ละหมู่บ้าน และให้บริการสำหรับผู้ที่ไม่ได้ คนพิการพึงพอใจการ

บริการในการให้คำแนะนำในเรื่องการขึ้นทะเบียนโครงการเบี้ยยังชีพคนพิการ พึงพอใจต่อกระบวนการขั้นตอน การให้บริการในการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการ และพึงพอใจต่อวิธีการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ องค์การบริหาร ส่วนตำบลมีการวางแผนที่สามารถปรับเปลี่ยนการดำเนินงานสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป มีการ เปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานในการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการ มีปรับ การดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการ โดยการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ เสมอ และ มีการปรับโดยการจัดกิจกรรมที่เน้นให้มีส่วนร่วมในหน่วยงาน มีการพัฒนาการจ่ายเบี้ยยังชีพคน พิการโดยมีการสำรวจปัญหาและความต้องการของคนพิการในพื้นที่ก่อนให้คำแนะนำและช่วยเหลือ มีการ สำรวจคนพิการที่ใช้บริการกับองค์การบริหารส่วนตำบลทุกปี และการสำรวจข้อมูลคนพิการตรงกับคุณสมบัติที่ รัฐบาลกำหนดทุกประการ เพื่อให้ได้สิทธิรับเบี้ยยังชีพคนพิการ ซึ่งสอดคล้องกับ Gibson and Others (1988) ได้นิยามประสิทธิภาพไว้ว่า ประสิทธิภาพเป็นเรื่องของการกระทำใดๆ ที่มีความมุ่งหมายจะได้รับผลอะไรสักอย่าง ให้เกิดขึ้น การกระทำ หรือความพยายามจะมีประสิทธิภาพสูงต่ำเพียงใด ขึ้นอยู่กับว่าผลที่ได้รับ ครบถ้วน ทั้งเชิง ปริมาณ และเชิง คุณภาพ และใช้พลังงานน้อยเพียงใด โดยสามารถพิจารณาได้ 2 ระดับ ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพ ของบุคคล และ 2) ประสิทธิภาพขององค์การ ซึ่ง Gibson and Others (1988) อธิบายเกณฑ์การประเมินความ มีประสิทธิภาพ ขององค์การประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ 5 ตัว ดังนี้ 1. ความสามารถในการผลิต (production) องค์การมีประสิทธิผลถ้าองค์การสามารถดำเนินการผลิต ให้ได้ผลผลิตทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ และ เป็นไปตามความต้องการขององค์การ 2. ประสิทธิภาพ (efficiency) องค์การจะมีประสิทธิภาพ ถ้าอัตราส่วน ระหว่างปัจจัยทรัพยากร (inputs) ที่ใช้กับผลผลิต (outputs) มีความเหมาะสมในลักษณะที่ใช้ปัจจัยทรัพยากร ได้คุ้มค่า 3. ความพึงพอใจ (satisfaction) องค์การมีประสิทธิผล ถ้าผลการดำเนินงานขององค์การนำมาซึ่ง ความสำเร็จสอดคล้องเป็นไปตามความต้องการและความคาดหวังของสมาชิกในองค์การ 4. ความสามารถในการปรับตัว (adaptiveness) องค์การจะมีประสิทธิภาพ ถ้าองค์การมีกลไกที่สามารถ ปรับเปลี่ยนการดำเนินงาน สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งภายในและภายนอกองค์การ และ 5. การพัฒนา (development) องค์การมีประสิทธิผลถ้าองค์การสามารถเพิ่มพูนศักยภาพ (potential) และวิสัยสามารถ (capacity) ขององค์การให้เจริญก้าวหน้าตามการเปลี่ยนแปลงของ สภาพแวดล้อม รวมทั้งยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของ จิราภรณ์ กองกุดจิก (2557) ได้ศึกษาความต้องการสวัสดิการของคนพิการในเขตพื้นที่องค์การ บริหารส่วนตำบลหนองโสน อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความต้องการสวัสดิการสังคมของคนพิการ ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองโสนอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ใน ระดับมาก ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่มีจำนวนมากที่สุด คือ ต้องการรับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพคน พิการเพิ่ม รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าไปดูแลให้ทั่วถึง และต้องการให้จัดกิจกรรมและ ตรวจสุขภาพให้กับคนพิการ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีณญา อำนัณณ (2557) ได้ศึกษาความ พึงพอใจของคนพิการต่อการให้บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองท่อมใต้ ตำบลคลอง ท่อมใต้ อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของคนพิการต่อการให้บริการ จ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองท่อมใต้ อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ โดยรวมอยู่ในระดับ มาก เรียงลำดับด้านที่มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ ด้านกระบวนการให้บริการ

ด้านขั้นตอนการให้บริการ ด้านอาคาร/สถานที่ และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับ และมีข้อเสนอแนะในการให้บริการจ่ายค่าเบี้ยยังชีพ โดยเรียงลำดับความถี่สูงสุดแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการให้บริการ คือ ความเพิ่มช่องทางจัดระบบการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ด้านขั้นตอนการให้บริการ คือ ควรมีเอกสาร/แผ่นพับ แนะนำข้อมูลให้มากพอกับจำนวนผู้มารับการให้บริการ ด้านเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ คือ เจ้าหน้าที่ให้บริการมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับหน้าที่ที่รับผิดชอบ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ ควรเตรียมเอกสารแบบฟอร์มคำร้องขอให้มากกว่าเดิมที่มีอยู่ และด้านอาคาร/สถานที่ คือ ควรจัดแยกสถานที่ห้องน้ำสำหรับผู้มารับบริการ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิงห์คำ มณีจันสุข (2562) ได้ศึกษาการบริหารจัดการสวัสดิการสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า การบริหารจัดการสวัสดิการสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ด้านสวัสดิการเบี้ยคนพิการ อยู่ในระดับมาก โดยองค์กรมีการประชาสัมพันธ์ วัน เวลา ให้ผู้ที่ลงทะเบียนขอรับเบี้ยความพิการตามกำหนดรองลงมาคือองค์กรมีการประชาสัมพันธ์ให้คนพิการมาลงทะเบียนและทำบัตรประจำตัวคนพิการทุกปี และองค์กรมีการจ่ายสวัสดิการเบี้ยความพิการให้แก่คนพิการเดือนละ 800 บาท ต่อคน

2. ผลการเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1 คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีเพศต่างกัน มีประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกไม่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปนัดดา พัทธภักดิ์ (2564) การเข้าถึงสิทธิของคนพิการด้านบริการทางการแพทย์ในสถาบันสิรินธรเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แห่งชาติกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ผลการวิจัยพบว่า เพศ ไม่มีผลต่อการเข้าถึงสิทธิคนพิการด้านบริการทางการแพทย์ ไม่มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีอายุ ต่างกัน มีประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกไม่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า อายุไม่ได้เป็นตัวกำหนดหรือบ่งชี้ว่าคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีอายุมากกว่า จะมีประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมากกว่าหรือน้อยกว่าคนพิการที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุษณีย์ จินโดน (2562) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบล ดอนยาง อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร พบว่า ปัจจัยอายุ โดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กัน

2.3 คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกไม่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า สถานภาพสมรส ไม่ได้เป็นตัวกำหนดหรือบ่งชี้ว่าคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีสถานภาพสมรส จะมีประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมากกว่าหรือน้อยกว่าคนพิการที่มีสถานภาพโสด หรือหย่าร้างน้อยกว่าประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุษณีย์ จินโดน (2562) ได้ศึกษา

ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบล ดอนยาง อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดชุมพร พบว่า ปัจจัยสถานภาพสมรส โดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กัน

2.4 คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกในภาพรวมแตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า อาจทำให้มีความรู้ความเข้าใจ การให้บริการในด้านต่างๆ ได้ดีกว่าคนที่ระดับศึกษาน้อยกว่า ดังนั้น คนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกจึงมีความแตกต่างกันอยู่แล้ว จึงเป็นเหตุให้ประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปนัดดา พัทธทรัพย์ (2564) การเข้าถึงสิทธิของคนพิการด้านบริการทางการแพทย์ในสถาบันสรีนทรเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แห่งชาติดิการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ การศึกษา โดยภาพรวมมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ตามลำดับ

2.5 คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกไม่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า รายได้ต่อเดือนมากกว่า ไม่ได้เป็นตัวกำหนดหรือบ่งชี้ว่าคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า จะมีประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมากกว่าหรือน้อยกว่าคนพิการที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อดิรัตน์ นงค์ทอง (2562) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตของคนพิการรุนแรงทางร่างกายและเคลื่อนไหวผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต คือ รายได้ มีคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับบริการผู้ช่วยคนพิการ ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับคนพิการที่ไม่ได้รับบริการ

3. การบริการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ซึ่งการบริการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ประกอบด้วย ด้านความสะดวกในการเข้ารับบริการ ด้านมีความน่าเชื่อถือ ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านความมั่นคงของหน่วยงาน และด้านการคำนึงถึงผู้รับบริการ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทั้งในภาพรวมและรายด้าน ซึ่งอธิบายได้ว่า คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก มีความคิดเห็นในการบริการในการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมซึ่งอยู่ในระดับมาก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เป็นปัจจัยที่สามารถสร้างความพึงพอใจและตอบสนองความต้องการให้แก่คนพิการได้ จึงส่งผลให้การจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมีประสิทธิภาพตามที่หน่วยงานตั้งเป้าไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิงห์คำ มณีจันสุข (2562) ได้ศึกษาการบริหารจัดการสวัสดิการสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า การ

บริหารจัดการองค์กรที่ดีมีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการสวัสดิการสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบจากการวิจัยนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

- 1) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรดำเนินการในเรื่องการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการด้วยความรวดเร็ว ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าคนพิการมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ
- 2) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรใช้ทรัพยากรเวลาอย่างคุ้มค่าในการจ่ายเบี้ยยังชีพ ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าคนพิการมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ
- 3) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรมีกระบวนการขั้นตอนการให้บริการในการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการชัดเจน ถูกต้อง และเป็นธรรม ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าคนพิการมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ
- 4) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรมีการวางแผนที่สามารถปรับเปลี่ยนการดำเนินงานสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าคนพิการมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ
- 5) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรสนับสนุนให้บุคลากรที่รับผิดชอบการจ่ายเบี้ยยังชีพมีความชำนาญมากขึ้นด้วยการเข้ารับการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าคนพิการมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ
- 6) องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ควรการจัดทำคู่มือในการให้บริการการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการ เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ ความเข้าใจในการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการได้ถูกต้อง ทั้งนี้ เพื่อให้บุคลากรสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการให้บริการแก่คนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาวิจัยประสิทธิผลการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทั้งจังหวัด เพื่อนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการให้สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- 2) ควรมีศึกษาถึงประเด็นความต้องการในการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการ เพื่อให้ได้แนวทางใหม่ๆ ในพัฒนาการจัดการเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน

เอกสารอ้างอิง

- จิราภรณ์ งอยกุดจิก. (2557). *ความต้องการสวัสดิการของคนพิการในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองโสน อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.
- ดาร์รัตน์ ทิพย์วงศ์. (2551). *ปัญหาและความต้องการในการได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐ ของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. การค้นคว้าแบบอิสระสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาสาธารณสุข มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ธิดารัตน์ นงค์ทอง. (2562). คุณภาพชีวิตของคนพิการรุนแรงทางร่างกายและเคลื่อนไหว. *Journal of Social Development*, 19(2), หน้า 113-131.
- นายรัตน์ กาญจนพันธ์. (2555). *การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของผู้พิการและผู้ทุพพลภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550*. การค้นคว้าอิสระรัฐศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- ปนัดดา พิทักษ์ศรี. (2564). *การเข้าถึงสิทธิของคนพิการด้านบริการทางการแพทย์ในสถาบันสิรินธรเพื่อการพัฒนาสุขภาพทางการแพทย์แห่งชาติกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- ศรัณญา อำนักรณ์. (2557). *ความพึงพอใจของคนพิการต่อการให้บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองท่อมใต้ ตำบลคลองท่อมใต้ อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยภูเก็ต, ภูเก็ต.
- สิงห์คำ มณีจันสุข. (2562). *การบริหารจัดการสวัสดิการสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรปราการ*. ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระนครศรีอยุธยา.
- อุษณีย์ จินโดน. (2562). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลดอนยาง อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- Gibson, James L, Invancevich, John M. and Donnelly, James H. (1988). *Organization*. 6th ed. Texas : Business Publications, Inc.
- Parasuraman, A., Zeithaml, V. A., & Berry, L. L. (Spring 1988). *SERVQUAL: A multiple-item scale for measuring consumer perceptions of service quality*. *Journal of Marketing*, 64, 12-40.
- Marpue, S. (2013). *Use mindfulness to apply to solve doing work Employees of Electricity Generating Authority of Thailand*(Master's Thesis). Mahachulalongkornrajavidyalaya University].

- Millet, J. D. (1954). *Management in the Public Service*. New York: McGraw – Hill.
- Mogkaew, P. (2019). Construction of Dhammanamai principles in treatment of Thai traditional medicine of Prongmadaue community, Muang district, Nakhonpathom province. *Journal of Multidisciplinary in Humanities and Social Sciences*, 2(3), 45-58.
- Schermerhorn, J., Hunt, J., and Osborn, R. (2000). *Organizational behavior*. (7th ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Toner, K. (2020, September 24). *When Covid-19 hit, he turned his newspaper route into a lifeline for senior citizens*. Retrieved December 19, 2020, from <https://www.cnn.com/2020/06/04/us/coronavirus-newspaper-deliveryman-groceries-senior-citizens-cnnheroes-trnd/index.html>.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An introductory analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

การจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน ในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

Managing the problem of wild elephants encroaching on arable land through
the participation of people in Pa Deng Subdistrict
Kaeng Krachan District Phetchaburi Province.

¹ทิพย์วรรณ ทิพย์สุตร

Thippawan Thipsoot¹

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต¹

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี¹

¹E-mail: auipadeng@gmail.com

Retrieved 15-03-2024; Revised 09-04-2024; Accepted 20-04-2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ (1) เพื่อประเมินระดับการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง (2) เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน จำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง และ (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินกับการมีส่วนร่วมการแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน การวิจัยนี้เป็น การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 370 คน ได้แก่ ประชาชนในตำบลป่าเต็ง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัย (1) การจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง โดยรวม อยู่ในระดับมาก (2) ด้านลักษณะประชากรในการมีส่วนร่วมการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินของประชาชนในตำบลป่าเต็ง พบว่าเพศ สถานภาพ และรายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน (3) ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินกับการมีส่วนร่วมการแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินของประชาชนในตำบลป่าเต็ง พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับต่ำ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

คำสำคัญ: การจัดการปัญหาช้างป่า การมีส่วนร่วม ตำบลป่าเต็ง

Abstract

This research has 3 objectives: (1) to evaluate the level of management of the problem of wild elephants encroaching on farmland through the participation of people in Pa Deng Subdistrict; (2) to compare the participation in managing the problem of wild elephants encroaching on farmland. to eat Classified by demographic characteristics of the sample group and (3) to explain the relationship between managing the problem of wild elephants encroaching on farmland and participating in solving the problem of wild elephants encroaching on farmland. This research is quantitative research. The sample group consisted of 370 people, including people in Pa Deng subdistrict. Data were collected using a questionnaire. Statistics used in data analysis include frequency, percentage, mean, standard deviation, t-value, one-way ANOVA. and Pearson correlation values. The results of the research (1) for managing the problem of wild elephants encroaching on arable land with the participation of people in Pa Deng subdistrict were overall at a high level (2) regarding the demographic characteristics of Participate in managing the problem of wild elephants encroaching on people's farming areas in Pa Deng Subdistrict. It was found that people with different genders, statuses, and monthly incomes were involved in management. They were significantly different at the .05 level. Age and educational level were different. Participate in management (3) The relationship between managing the problem of wild elephants encroaching on farmland and participating in solving the problem of wild elephants encroaching on people's farmland in Pa Deng Subdistrict was found to have a low positive relationship. at the statistical significance level of 0.01

Keywords: Management of wild elephant problems, participation, PaDeng Subdistrict

บทนำ

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนกับช้างป่าเกิดขึ้นมาเป็นเวลานาน ตั้งแต่มีคนเข้าไปในพื้นที่ป่าและทำลายถิ่นที่อยู่อาศัยของช้างป่า โดยพื้นที่ส่วนใหญ่ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนกับช้างป่า คือ บริเวณชุมชนหรือพื้นที่เกษตรกรรมที่อยู่ใกล้กับพื้นที่คุ้มครอง ซึ่งทำให้เกิดปัญหารุนแรงเนื่องจากช้างป่าทำร้ายคนถึงขั้นเสียชีวิต และนำไปสู่การตายของช้างป่าอันเนื่องมาจากถูกคนทำร้าย ซึ่งมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ประเด็นของการเกิดข้อขัดแย้ง คือ ปัญหาการแย่งชิงพื้นที่ราบริมแหล่งน้ำแหล่งอาหาร และแหล่งหลบภัยที่สำคัญของช้างป่า ในช่วงฤดูฝนที่ยังมีอาหารอุดมสมบูรณ์ช้างป่าสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่เมื่อถึงฤดูแล้งอาหารและน้ำขาดแคลนช้างป่าจึงต้องเข้ามาหากินผลผลิตทางการเกษตรในพื้นที่เกษตรกรรมของมนุษย์ซึ่งปัญหานี้ได้เกิดกับหลายประเทศเช่น อินเดีย มาเลเซีย เนปาล ฯลฯ รวมทั้งประเทศไทยด้วยในประเทศเนปาล

เมื่อ 15 ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ประชากรช้างป่าได้เข้าทำลายพืชผลทางการเกษตรตลอดจนเข้าทำลายบ้านเรือนของมนุษย์มากกว่า 277 หลัง และทำร้ายชาวบ้านเสียชีวิตมากกว่า 66 คน อันเป็นเหตุทำให้ช้างป่าถูกทำร้ายเสียชีวิตกว่า 23 ตัวแต่ละประเทศก็ได้มีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการต่างๆซึ่งในบางแห่งลดปัญหาลงได้บ้าง (จตุรงค์ นภธร, 2562)

สำหรับประเทศไทยความขัดแย้งระหว่างคนกับช้างป่านั้นเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกวัน ในหลายพื้นที่มีคนถูกช้างป่าทำร้ายจนถึงขั้นเสียชีวิต ขณะเดียวกันช้างป่าจำนวนไม่น้อยก็ถูกทำร้ายถึงขั้นเสียชีวิต จากวิธีป้องกันตัวของมนุษย์ สาเหตุของปัญหา คือ มนุษย์บุกรุกถิ่นที่อยู่อาศัยของช้างป่าเพื่อขยายพื้นที่ทำเกษตรกรรม ทำให้เกิดการเผชิญหน้ากันระหว่างคนกับช้างป่าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จังหวัดเพชรบุรี เป็นอีกเขตหนึ่งที่มีช้างป่าอาศัยอยู่ (อติราช เกิดทอง, 2563)

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี เพื่อบริหารจัดการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็งอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และได้แนวทางแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี โดยเฉพาะชาวบ้านจำนวนมากที่ต้องอยู่อย่างหวาดระแวงไม่ว่าจะเป็นในส่วนของชีวิตและทรัพย์สินจากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นชาวบ้าน ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ภาครัฐในการช่วยกันแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกถิ่นที่อยู่อาศัยและพื้นที่เกษตรกรรม ซึ่งผลการศึกษาจะสะท้อนผลลัพธ์และปัญหาที่เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างชุมชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ ตลอดจนนำไปสู่แนวทางการปรับปรุงวิธีการแก้ไขปัญหาช้างป่าบุกรุกถิ่นที่อยู่อาศัยและที่ทำกินของชุมชนให้บรรลุผลสืบไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีจำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์การจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนกับการปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีการมีส่วนร่วม

Cohen, J.M., & Uphoff, N.T. (1981) จะเห็นว่า ความเป็นระบบในเรื่องของประเด็นสำคัญ โดยเขาได้มีการนำเอากระบวนการมีส่วนร่วมจากนักวิชาการทั้งหลายมาประมวลเป็นแนวคิดหลัก และได้จำแนก รูปแบบกระบวนการมีส่วนร่วม ดังนี้

ขั้นที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ในกระบวนการของการตัดสินใจนั้น ประการแรกสุดที่ต้องกระทำ คือ การกำหนดความต้องการและการจัดลำดับความสำคัญ ต่อจากนั้นก็เลือกนโยบายและประชาชนที่เกี่ยวข้อง การตัดสินใจนี้เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ต้องดำเนินการไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่การตัดสินใจในช่วงเริ่มต้น การตัดสินใจในช่วงดำเนินการวางแผน และการตัดสินใจในช่วงการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

ขั้นที่ 2 การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (Implementation) ในส่วนที่เป็นองค์ประกอบของการดำเนินงานโครงการนั้นได้มาจากคำถามว่าใครจะทำประโยชน์ให้แก่โครงการได้บ้างและจะทำประโยชน์ได้โดยวิธีใด เช่น การช่วยเหลือด้านทรัพยากร การบริหารการงานและการประสานงานและการขอความช่วยเหลือ เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (Benefits) ในส่วนที่เกี่ยวกับผลประโยชน์นอกจากความสำคัญของผลประโยชน์ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้ว ยังจะต้องพิจารณาถึงการกระจายผลประโยชน์ภายในกลุ่มด้วย ผลประโยชน์ของโครงการนี้รวมทั้งผลที่เป็นประโยชน์ทางบวกและผลที่เกิดขึ้นในทางลบที่เป็นผลเสียของโครงการ ซึ่งจะเป็ประโยชน์และเป็นโทษต่อบุคคลและสังคมด้วย

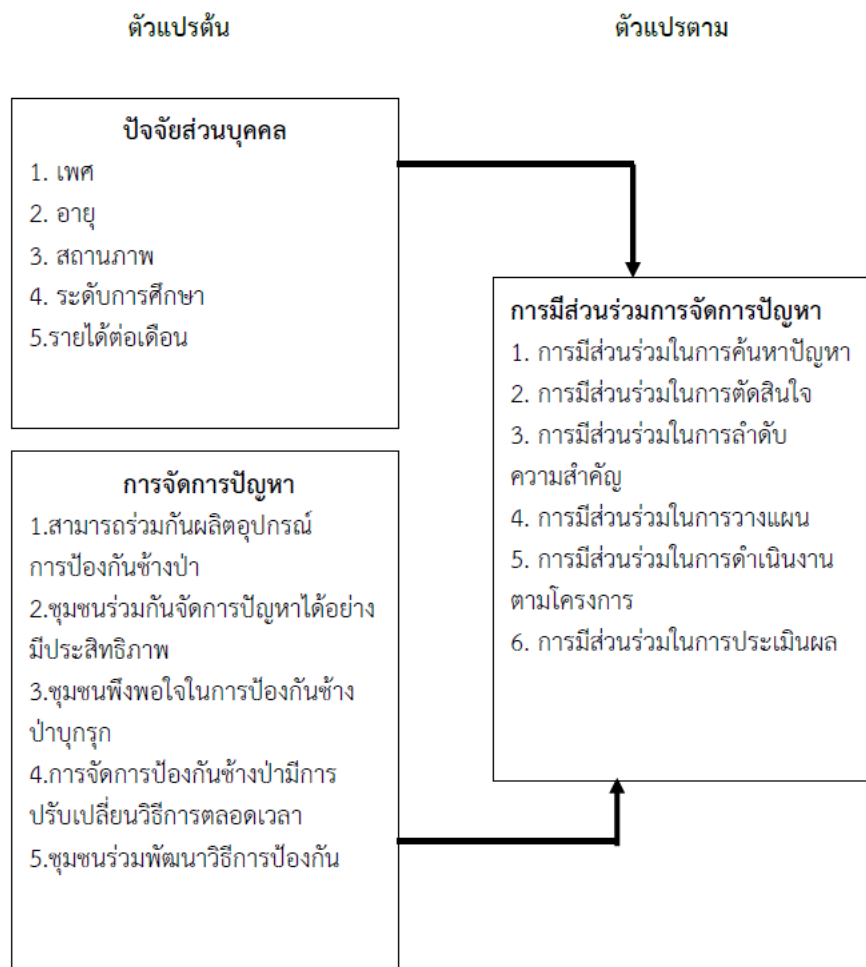
ขั้นที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) การมีส่วนร่วมในการประเมิน ผลนั้นสิ่งสำคัญจะต้องสังเกต คือ ความเห็น (Views) ความชอบ (Preferences) และความคาดหวัง (Expectation) ซึ่งมีอิทธิพลสามารถแปรเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มต่างๆ ได้

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ

Gibson and Others (1988) ได้กล่าว การจัดการปัญหาในการปฏิบัติงานมีดังนี้

- 1.สามารถร่วมกันผลิตอุปกรณ์การป้องกันช้างป่า
- 2.ชุมชนร่วมกันจัดการปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3.ชุมชนพึงพอใจในการป้องกันช้างป่าบุกรุก
- 4.การจัดการป้องกันช้างป่ามีการปรับเปลี่ยนวิธีการตลอดเวลา
- 5.ชุมชนร่วมพัฒนาวิธีการป้องกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา แนวคิดของ (Gibson and Others,1988)

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนในตำบลป่าเต็งที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป จำนวน 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน มีลักษณะเป็นแบบรายการเลือกตอบ ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบล ป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ สามารถร่วมกันผลิตอบุกรุกการป้องกันช้างป่า ชุมชนร่วมกันจัดการปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ชุมชนพึงพอใจในการป้องกันช้างป่าบุกรุก การจัดการป้องกันช้างป่ามีการปรับเปลี่ยนวิธีการตลอดเวลา และชุมชนร่วมพัฒนาวิธีการป้องกัน ใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด เป็นลักษณะคำถามปลายปิด

และตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมการแก้ปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน ของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการ การมีส่วนร่วมในการลำดับความสำคัญ การมีส่วนร่วมในการวางแผน การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามโครงการ และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด เป็นลักษณะคำถามปลายปิดโดยที่แบบสอบถามในส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Rating scale) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง “การจัดการปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี ” ในครั้งนี้ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการจัดการปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี โดยรวม อยู่ในระดับมาก หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเห็นของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อยู่ในระดับมากที่สุด 1 ข้อ โดยมีความเห็นในเรื่อง ชุมชนพึงพอใจในการป้องกันข้างป่าบุกรุก อยู่ในระดับมาก 4 ข้อ คือ การจัดการป้องกันข้างป่ามีการปรับเปลี่ยนวิธีการตลอดเวลา รองลงมาคือ ชุมชนร่วมกันจัดการปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพชุมชนร่วมพัฒนาวิธีการป้องกัน และประชาชนในชุมชนสามารถร่วมกันผลิตอุปกรณ์การป้องกันข้างป่าสอดคล้องกับงานวิจัยของรุจิรา คำรอด (2560) ได้ศึกษาทัศนคติของประชาชนจังหวัดจันทบุรีที่มีต่อปัญหาข้างป่า และแนวทางแก้ไขปัญหาข้างป่า พบว่า ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติของประชาชนจังหวัดจันทบุรีในการจัดการข้างป่า ในภาพรวมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการจัดการปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน จำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ของประชาชนใน ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี พบว่าประชาชนที่มีเพศ สถานภาพ รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีประสิทธิผลของการจัดการปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนอายุ ระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีประสิทธิผลของการจัดการปัญหาข้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวภา สิ้นสุภา (2563) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่าด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน ตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน ตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินกับการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน โดยรวม พบว่ามีความสัมพันธ์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการมีส่วนร่วมในการวางแผนการมีส่วนร่วมในการลำดับความสำคัญ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ตามลำดับ ส่วนผลการทดสอบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกิน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามโครงการ สอดคล้องกับงานวิจัยของพิรพิมพ์ ทังพรและศุภวัตร มีพร้อม (2564) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวพื้นที่ชุมชนเลี้ยงช้าง ตำบลบ้านค่าย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ สู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ต้องการให้มีกิจกรรมสืบสานวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน และนักท่องเที่ยวขอที่จะมีประสบการณ์การท่องเที่ยวแบบการสัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนท้องถิ่นอย่างแท้จริง จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 54.81 จากทั้งหมด และปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการต้องการรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในพื้นที่ชุมชนเลี้ยงช้าง ตำบลบ้านค่าย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มากที่สุดได้แก่ ปัจจัยด้านประสบการณ์กิจกรรมด้านความบันเทิง และปัจจัยด้านคุณค่าทางด้านจิตใจ และชุมชนมีศักยภาพบริบทพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก มีความดั้งเดิมในภูมิปัญญาและวิถีชีวิตและสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวภา สินสุภา (2563) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนกับ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน ตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบจากการวิจัยนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะการจัดการปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำกินโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ควรมีการผลักดันช้างป่าให้กลับเข้าสู่ป่า โดยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเพื่อแก้ปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำมาหากินให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเพิ่มขึ้น

2) ควรมีการจ่ายค่าชดเชยให้แก่เกษตรกรที่ได้รับความเสียหายที่ช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำมาหากิน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาทัศนคติของประชาชนของตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และแนวทางแก้ไขปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำมาหากิน

2) ศึกษาเชิงสำรวจความพึงพอใจของประชาชนของตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ที่มีต่อการแก้ไขปัญหาช้างป่าบุกรุกพื้นที่ทำมาหากิน

เอกสารอ้างอิง

- จตุรงค์ นภธร. (2560). *หลักการ กลยุทธ์และแนวปฏิบัติในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในระดับนานาชาติเพื่อความ
ความเป็นเลิศ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิรพิมพ์ ทั้งพรหมและศุภวัตร มีพร้อม. (2564). *แนวทางการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวพื้นที่ชุมชนเลี้ยงช้าง
ตำบลบ้านค่าย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ*. วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัย
ศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น.
- รุจิรา คำรอด. (2560). *ทัศนคติของประชาชนจังหวัดจันทบุรีที่มีต่อปัญหาช้างป่า และแนวทางแก้ไขปัญหาช้าง
ป่า*. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ
รำไพพรรณี.
- เสาวภา สินสุภา. (2563). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนตำบลทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อติราช เกิดทอง. (2563). *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการลดปัญหาช้างป่าบุกรุกทำลายพื้นที่เกษตรตำบลทับ
ช้าง อำเภอสอยดาว จังหวัดจันทบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพ
พรรณี
- Cohen, J.M. and Uphoff, N.T. (1981). *Rural Development Participation: Concept and
Measures for Project Design Implementation and Evaluation*. Rural Development
Committee Center for International Studies. Cornell University.
- Gibson, James L. and others. (1988). *Organization*. 6th ed. Texas : Business.

ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล
อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness of operations of child development centers Subdistrict
Administrative Organization Thap Sakae District, Prachuap Khiri Khan
Province.

¹ปวริศ สร้อยสุมาลี

Pawarit Soisumalee¹

นักวิชาการอิสระ

independent academic

¹E-mail: pawarit7799@gmail.com

Retrieved 20-03-2024; Revised 18-04-2024; Accepted 20-04-2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (1) เพื่อประเมินประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กกับประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล (3) เพื่อศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในพื้นที่บริการของ องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแกจำนวน 334 คน โดยใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล ใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สหสัมพันธ์ เพียร์สัน สมการถดถอยเชิงพหุแบบมีขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า (1) ด้านประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก อยู่ในระดับมาก (2) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กกับประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า เป็นเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับสถิติ .01 (3) ด้านความสามารถในการพยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า สามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 59.6

คำสำคัญ: ประสิทธิผลการดำเนินงาน การดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

Abstract

This research aimed to (1) verified Effectiveness of Daycare performance; Tubsakae Subdistrict Administration Organization Tubsakae District PrachuabKirikhan Province. (2) explain correlation between effectiveness of Daycare performance; Tubsakae Subdistrict Administration Organization with affecting factors. (3) study competence of affecting factors on forecasting effectiveness of Daycare performance; Tubsakae Subdistrict Administration Organization. This was quantitative research , sample were 334 residents attached to service area of Tubsakae Subdistrict Administration Organization. Questionnaires was data gathering tool. Analytical statistics were percent mean standard deviation pearson's correlation factors and Multiple regression. Findings were as follows; (1) effectiveness of Daycare performance; Tubsakae Subdistrict Administration Organization Tubsakae District was high level. (2) correlation between effectiveness of Daycare performance; Tubsakae Subdistrict Administration Organization with affecting factors was positive statistical correlated at .01 level. (3) affecting factors could forecast effectiveness of Daycare performance at 59.6 percent.

Keywords: operational effectiveness, Operations of the Child Development Center, Effectiveness of operations of child development centers

บทนำ

นับตั้งแต่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 ฉบับ 2550 จนถึงธรรมนูญการปกครองชั่วคราว พ.ศ. 2557 และฉบับปัจจุบัน พ.ศ. 2560 ให้ความสำคัญกับการปกครองท้องถิ่นอย่างชัดเจนมีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในพันธกิจด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นตามปรัชญาการปกครองท้องถิ่นที่ระบุว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองโดยประชาชนเพื่อประชาชน (พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542) และหนึ่งในพันธกิจดังกล่าวได้แก่การจัดการการศึกษาซึ่งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิหน้าที่ในการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง โดยให้การพิจารณาความพร้อม ความเหมาะสม ความต้องการภายในท้องถิ่น (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) นอกจากนั้น้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีสิทธิในการจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้ประชาชนได้เรียนรู้ทุกช่วงวัยตลอดชีวิต เพื่อเป็นการสร้างคนที่มีคุณภาพสู่ชุมชนและสังคม เพื่อให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้และสามารถพัฒนาไปสู่ความเจริญก้าวหน้า ให้ขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศชาติในอนาคต (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2551) จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดส่วนของการศึกษาปฐมวัยไว้ในมาตรา 18

การจัดการศึกษาปฐมวัยได้แก่ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก การจัดการศึกษาปฐมวัยเป็นการให้การดูแลและการศึกษาแก่เด็กก่อนวัยเรียน โดยมีได้เป็นการศึกษาภาคบังคับ สำหรับสถานศึกษาปฐมวัยนี้ได้เน้นเฉพาะสถานที่และเลี้ยงเด็กตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติใช้คำว่า สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย หมายถึงศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนเกณฑ์ ของสถาบันศาสนา ศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มของเด็กพิการ และเด็กซึ่งมีความต้องการพิเศษ หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น กระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พ.ศ.2540 เพื่อพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรระดับก่อนประถมศึกษา(กรมวิชาการ, 2546) มีมติที่ประชุมให้เปลี่ยนชื่อหลักสูตรก่อนประถมศึกษามาเป็นหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 เป็นการพัฒนาเด็กเล็กตั้งแต่แรกเกิด ถึง 5 ปี (5 ปีหมายถึง อายุ 5 ปี 11 เดือน 29 วัน) บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคมวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทรและความเข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม การจัดการศึกษาปฐมวัยเป็นการให้การดูแลแก่เด็กก่อนวัยเรียน โดยมีได้เป็นการศึกษาภาคบังคับเป็นที่กล่าวกันอยู่เสมอว่าวิธีการทดสอบการบริหารที่ดีคือการดูแลความสามารถในการจัดองค์การ จากการพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ภายในตัวองค์การเอง ซึ่งการศึกษาประสิทธิผลของการจัดการองค์การที่ดีที่สุดในขณะนี้ได้รับการพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ภายในตัวขององค์การเอง โดยทั่วไปนิยมใช้หลักการจัดการ POSCoRBD (Gulick, L. and Urwick, L., 1937) ได้แก่การวางแผน (planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบริหารงานบุคคล (Staffing) การอำนวยการหรือสั่งการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) การรายงาน (Reporting) และการจัดทำงบประมาณ (Budgeting)

การดำเนินงานของศูนย์เด็กเล็กจัดเป็นกระบวนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources Development) ในวัยที่สำคัญที่สุดได้แก่วัยก่อนวัยเรียน นับตั้งแต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนภารกิจด้านการจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมาสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับที่ใกล้ชิดกับประชาชนที่สุดได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ดำเนินการ โดยดำเนินการภายในกรอบนโยบายที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการที่จะสนับสนุนการพัฒนาการศึกษาปฐมวัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนสอดคล้องกับกฎหมายแผนพัฒนาและนโยบายของรัฐที่เกี่ยวกับการศึกษาโดยมุ่งประโยชน์สูงสุดกับเด็กปฐมวัย ทั้งนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบลมีรูปแบบด้านการจัดการภายในองค์การเรื่องรูปแบบของการจัดการ กฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการจัดการสถานศึกษา ซึ่งการศึกษาว่ากระบวนการจัดการสามารถทำให้เกิดประสิทธิผลของการจัดการได้อย่างไรบ้าง และปัจจัยอะไรที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัจจัยในกระบวนการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โดยมุ่งหวังจะนำผลการศึกษาไปปรับปรุงพัฒนาการจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กกับประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง

สมมติฐานที่ 2 ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สามารถ พยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้อย่างน้อยร้อยละ 30

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูล แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบในการวิจัย ดังนี้

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับประสิทธิผลองค์กร

ศุภกานต์ เจริญสุข (2557) ได้ให้ความหมายของ “ประสิทธิผล” หมายถึง ความสามารถอย่างยิ่งยวด ทำให้ผลงานมีคุณภาพสูง เน้นผลสำเร็จของงานมีประโยชน์อย่างมีคุณค่ามากมายต่อธุรกิจ ต่ออุตสาหกรรม ส่วนรวม ในทางราชการจะใช้ทั้งสองคำต่อเนื่องกันไปว่า ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อองค์กรหรืออีกนัยหนึ่ง คือ ผลสำเร็จของงานที่เป็นไปตามความมุ่งหวังที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายโดยไม่

คำนึงถึงความประหยัดต้นทุน ทรัพยากร และเวลา เพียงมุ่งหวังให้งานสำเร็จ เกิดประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ หรือการทำให้ได้ผลดีมาน้อยเพียงใดเท่านั้น

ด้านประสิทธิภาพ ตามความหมายของ รัตนา อัทธภูมิสุวรรณ (2547) สรุปไว้ว่าความหมายของ ประสิทธิภาพว่า เป็นการเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตจริงที่ได้ ผ่านกระบวนการบริหาร อาจเป็นสินค้าหรือ บริการ เปรียบเทียบกับปัจจัยนำเข้าหรือทรัพยากรการบริหาร หากปัจจัยนำเข้ามีน้อยกว่าผลผลิตที่ได้แสดงว่า มีความประหยัดในการใช้ทรัพยากร สอดคล้องกับ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2539) ให้ความหมายของ ประสิทธิภาพว่าเป็นความสามารถในการบรรลุจุดมุ่งหมายโดยใช้ทรัพยากรต่ำสุด กล่าวคือ ใช้วิธีการให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรที่สิ้นเปลืองน้อยที่สุด โดยมีเป้าหมายคือ ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้สูงสุด เช่นเดียวกับ ธงชัย สันติวงษ์ (2531) ให้ความหมายไว้ว่าประสิทธิภาพว่า ประสิทธิภาพ คือ การสามารถสร้างผลสำเร็จออกมาโดยที่ได้ผลงานที่มีคุณค่าสูงกว่าทรัพยากรที่เสียไป หรือคือ การจัดอัตราส่วนของรายได้ต่อค่าใช้จ่าย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

เชลลี (Shelli, 1995 อ้างถึงใน ปราการ กองแก้ว, 2546) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ สรุปได้ว่าเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกในทางบวก เป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้ความรู้สึกที่มีระบบ ย้อนกลับและความสุขนี้สามารถทำให้เกิดความสุข หรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและมีความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกในทางบวกอื่น ๆ ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกและความสุขมีความสัมพันธ์กัน อย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้เรียกว่าระบบความพึงพอใจ

ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow, 1970 อ้างถึงใน รังสรรค์ ฤทธิ์ผาด, 2550) มาสโลว์ (Maslow) ได้เรียงลำดับสิ่งจูงใจ หรือความต้องการของมนุษย์ไว้ 5 ระดับ โดยเรียงลำดับขั้นของความ ต้องการไว้ตามความสำคัญ ดังนี้ 1. ความต้องการพื้นฐานทางสรีระ 2. ความต้องการความปลอดภัยรอดพ้นอันตรายและมั่นคง 3. ความต้องการความรัก ความเมตตา ความอบอุ่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ 4. ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง การยกย่อง และความเคารพตัวเอง 5. ความต้องการความสำเร็จด้วยตนเอง

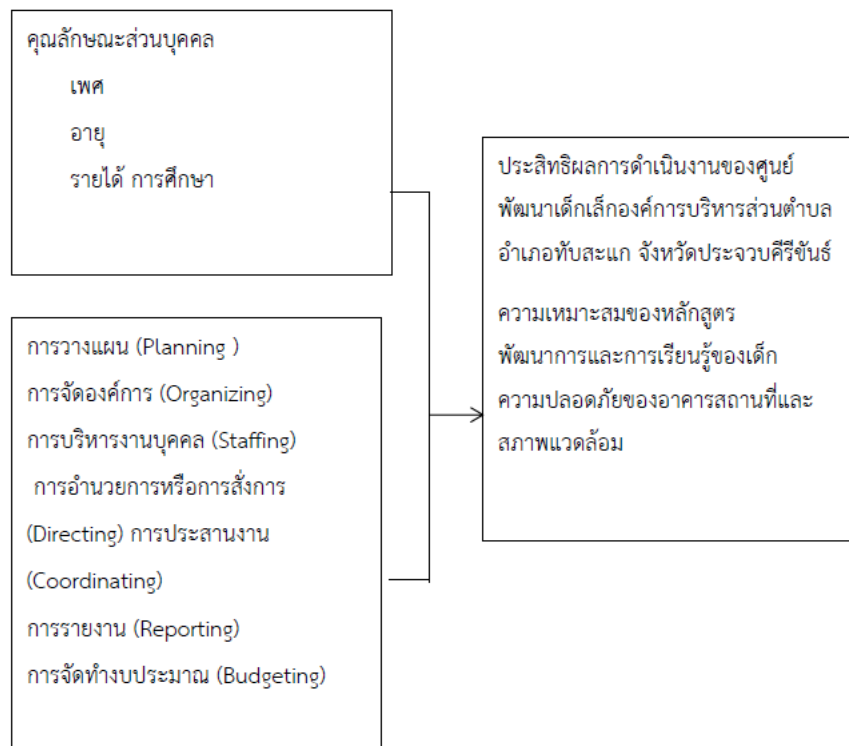
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการให้บริการ

จากแนวคิดคุณภาพการให้บริการ (Service Quality) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2538) ได้กล่าวว่าคุณภาพการให้บริการ เป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการสร้างความแตกต่างของธุรกิจการให้บริการ คือ การรักษา ระดับการให้ บริการที่เหนือคู่แข่ง โดยเสนอคุณภาพการให้บริการตามที่ลูกค้าคาดหวังไว้ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ คุณภาพการให้บริการที่ลูกค้าต้องการจะได้จากประสบการณ์ในอดีตจากการพูดปากต่อปากและ จากโฆษณาลูกค้าจะพอใจถ้าเขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการ เมื่อเขามีความต้องการในสถานที่ที่ต้องการ โดยรูปแบบที่ ต้องการนักการตลาดต้องการทำการวิจัยเพื่อให้ทราบถึงเกณฑ์ต่อไปนี้ พิจารณาถึงคุณภาพการให้บริการ 1. การเข้าถึงลูกค้า (Access) บริการที่ให้กับลูกค้าต้องอำนวยความสะดวกในด้านเวลา สถานที่แก่ลูกค้า คือไม่ให้ ลูกค้าต้องคอยนาน สถานที่ที่ตั้งอันเหมาะสมแสดงถึงความสามารถของการเข้าถึงลูกค้า 2. การติดต่อสื่อสาร (Communication) มีการอธิบายอย่างถูกต้อง โดยใช้ภาษาที่ลูกค้า เข้าใจง่าย เช่น ป้ายบอกวิธีการใช้โทรศัพท์ สาธารณะสำหรับผู้ที่ไม่เคยใช้บริการเป็นรูปภาพ ซึ่งแม้ผู้ที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้หรือชาวต่างชาติก็สามารถรู้

วิธีให้ได้ 3. ความสามารถ (Competence) บุคลากรหรืออุปกรณ์ที่ให้บริการต้องมีความชำนาญและมีความสามารถในงานหรือทำงานโดยไม่มีข้อผิดพลาด 4. ความมีน้ำใจ (Courtesy) บุคลากรหรืออุปกรณ์ที่ให้บริการต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่เป็นที่น่าเชื่อถือ มีความเป็นตัวของตัวเอง มีวิจารณ์ญาณหรือสามารถตรวจสอบข้อผิดพลาดจากการสั่งการของผู้ใช้บริการและแจ้งให้ทราบชัดเจน 5. ความน่าเชื่อถือ (Credibility) บริษัทและบุคลากรสามารถสร้างความน่าเชื่อมั่นและ ความไว้วางใจในการบริการ โดยเสนอบริการที่ดีที่สุดแก่ลูกค้า การคิดค่าบริการถูกต้อง 6. ความไว้วางใจ (Reliability) บริการที่ให้แกลูกค้าต้องมีความสม่ำเสมอและถูกต้อง 7. การตอบสนองลูกค้า (Responsiveness) พนักงานต้องการให้บริการและแก้ไขปัญหาแก่ลูกค้าอย่างรวดเร็วตามที่ลูกค้าต้องการ 8. ความปลอดภัย (Security) บริการที่ต้องปราศจากอันตราย ความเสี่ยงและปัญหาต่าง ๆ 9. การสร้างบริการให้เป็นที่รู้จัก (Tangible) บริการที่ลูกค้าได้รับจะทำให้สามารถคาดคะเนถึงคุณภาพของบริการดังกล่าว 10. การเข้าใจและรู้จักลูกค้า (Understand/ Knowing Customers) พนักงานหรืออุปกรณ์ที่ ให้บริการต้องได้รับการออกแบบเพื่อพยายามเข้าใจถึงความต้องการของลูกค้าและให้ความสนใจตอบสนองความต้องการดังกล่าว

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ลักษณะประชากรของกลุ่มประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ การศึกษา และปัจจัยของการจัดการประกอบด้วยการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบริหารงานบุคคล (Staffing) การอำนวยการหรือการสั่งการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) การรายงาน (Reporting) การจัดทำงบประมาณ (Budgeting) ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านเสาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากหลักการของหลักสูตรการศึกษา ปฐมวัย พ.ศ. 2546 ประกอบด้วย ความเหมาะสมของหลักสูตร พัฒนาการ และการเรียนรู้ของเด็ก ความปลอดภัยของอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชาชนในพื้นที่บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแกจำนวน 334 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล ใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สหสัมพันธ์ เพียร์สัน สมการถดถอยเชิงพหุแบบมีขั้นตอน

ผลการวิจัย

ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เพศหญิง ร้อยละ 60.2 และเพศชาย ร้อยละ 39.8

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 46-55 ปี ร้อยละ 30.8 รองลงมาอายุระหว่าง 31-45 ปี ร้อยละ 28.1 อายุ 56 ปีขึ้นไป ร้อยละ 21.3 และอายุต่ำกว่า 30 ปี ร้อยละ 19.8 น้อยที่สุดตามลำดับ

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 76.0 รองลงมาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 19.5 และสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 4.5 ตามลำดับ

อาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร /รับจ้าง ร้อยละ 66.2 รองลงมาธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย ร้อยละ 19.2 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 7.8 และประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท/ห้างร้าน ร้อยละ 6.9 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 74.3 รองลงมา มีรายได้ 10,000-15,000 บาท ร้อยละ 20.1 รายได้ 15,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 4.2 และมีรายได้มากกว่า 20,001 บาท ร้อยละ 1.5 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีผลต่อการประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.73 เมื่อพิจารณารายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยตามเกณฑ์การวิเคราะห์พบว่า ด้านการบริหารงานบุคคล มีความคิดเห็น มากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 4.09 รองลงมาคือด้านการอำนวยการ มีค่าเฉลี่ย = 3.84 และด้านการรายงานมีความ คิดเห็นน้อยสุด ค่าเฉลี่ย = 2.74 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดภาพรวม 4.54 ด้านความปลอดภัยของอาคาร สถานที่และสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านความเหมาะสมของ หลักสูตรมี ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดภาพรวม 4.54 ด้านความปลอดภัยของอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านความเหมาะสมของหลักสูตรมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด สรุปว่า ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง

สมมติฐานข้อที่ 2 ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผล มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์จึงปฏิเสธสมมติฐาน ศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง

สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้อย่างน้อย ร้อยละ 30

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ปัจจัยส่วนบุคคล 5 ตัวแปร และปัจจัยการจัดการพัฒนาศูนย์ เด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์ ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านดง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ร้อยละ 30.6 โดยมีตัวแปรอิสระที่มีอำนาจการอธิบายมากที่สุดในสมการมี 3 ตัวแปร จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง

อภิปรายผล

ประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดภาพรวม 4.54 ด้านความปลอดภัยของอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านความเหมาะสมของหลักสูตรมี ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับวิดาพร สุขแสงนิล (2563) ปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานตามมาตรฐานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอสามพรานและอำเภอนครชัยศรีจังหวัดนครปฐม

ปัจจัยที่มีผลต่อการประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.73 เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยตามเกณฑ์การวิเคราะห์พบว่า ด้านการบริหารงานบุคคลมีความคิดเห็นมากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 4.09 รองลงมาคือด้านการอำนวยการ มีค่าเฉลี่ย = 3.84 และด้านการรายงานมีความคิดเห็นน้อยสุด ค่าเฉลี่ย = 2.74 ตามลำดับ สอดคล้องกับ ทชยา วันนະบวรเดชน, (2562)

การทดสอบสมมติฐานประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดภาพรวม 4.54 ด้านความปลอดภัยของอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านความเหมาะสมของหลักสูตรมี ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุดสรุปว่า ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง สอดคล้องกับศิริญาติ ปะแตเล้าะ (2558) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอยะหา จังหวัดยะลา

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผล มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง สอดคล้องกับทชยา วันนະบวรเดชน (2562) ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารตำบลโป่งน้ำร้อน อำเภอคลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล 5 ตัวแปร และปัจจัยการจัดการพัฒนาศูนย์เด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์ ประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ร้อยละ 30.6 โดยมีตัวแปรอิสระที่มีอำนาจการอธิบายมากที่สุดในสมการมี 3 ตัวแปร จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้ง สอดคล้องกับชวพล วจิสิงห์ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ และรัชฎาพร พิมพิชัยสภาพ (2563) ปัญหาและประสิทธิภาพการดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุดรธานี

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะข้อคิดเห็นบางประการที่อาจเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรปรับด้านความเหมาะสมของหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่และสภาพแวดล้อมทางการบริหารได้แก่ความปลอดภัยของอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม ที่ควรเน้นเพราะเด็กไม่รู้เพียงสาก่อให้เกิดอุบัติเหตุง่าย
2. ควรส่งเสริมการอบรมด้านการบริหารงานบุคคล โดยเฉพาะให้กับครูพี่เลี้ยงให้หลากหลายโดยมีวิทยากรมาให้ความรู้
3. ควรมีการให้บริการด้านยานพาหนะสำหรับรับส่งเด็กเล็กที่ปลอดภัยและมีมาตรฐานในพื้นที่
4. เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงานควรได้รับการอบรมอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

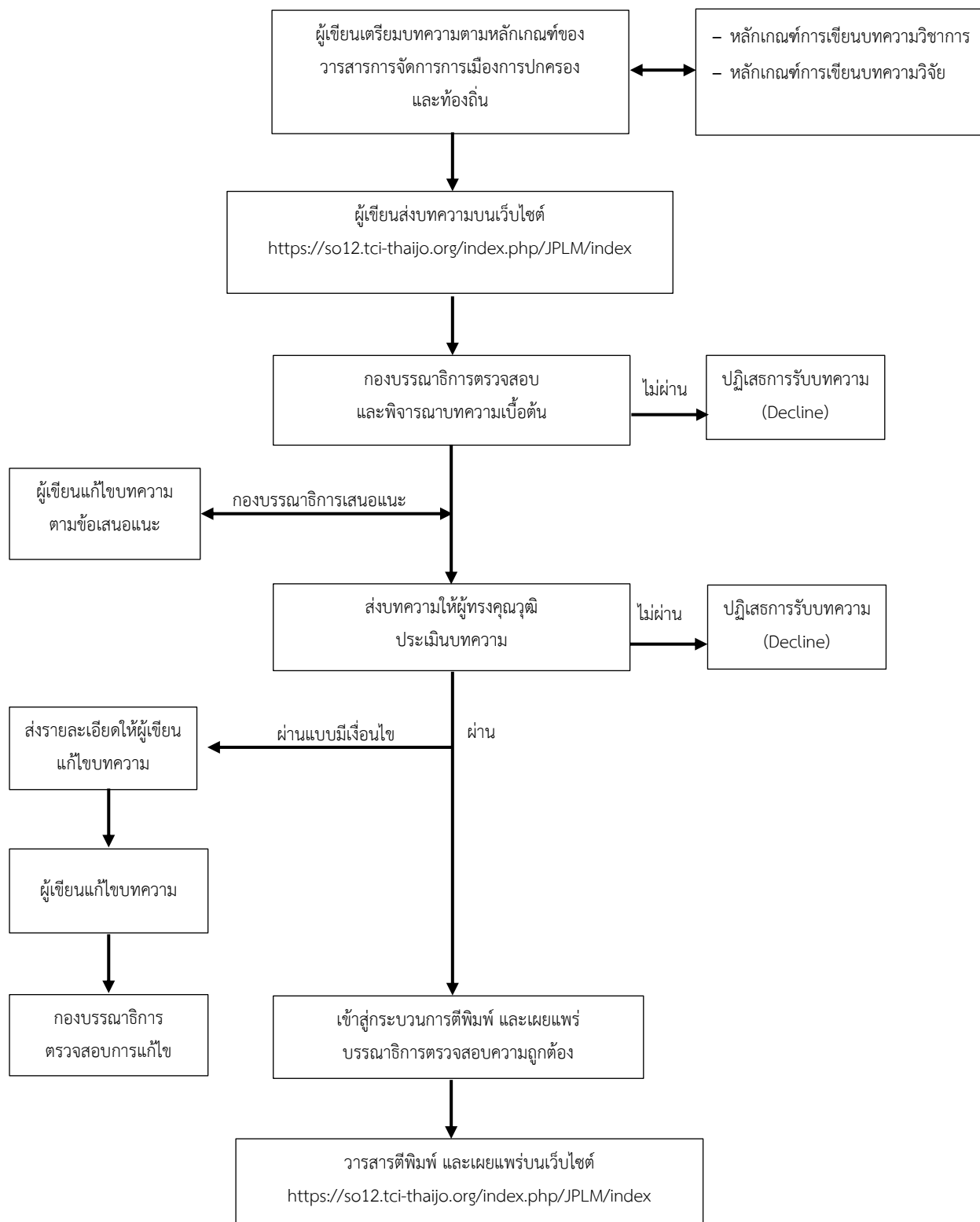
1. ควรวิจัยการรับรู้และการเรียนรู้ของเด็กและพัฒนาการในด้านต่างๆ
2. เน้นการวิจัย พฤติกรรมที่เหมาะสมและการปรับตัวของเด็ก

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตร*. การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช.(2544). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว .
- กระทรวงศึกษาธิการ.พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. (14 สิงหาคม 2542). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 116 หน้า 13.
- กระทรวงมหาดไทย.กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2551. (24 พฤศจิกายน 2551). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 125 หน้า 3.
- ธงชัย สันติวงษ์ และชัยยศ สันติวงษ์. (2531). *หลักการจัดการกรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช*.
- รัตนา อัดภูมิสุวรรณ. (2547). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพมหานคร: วี เจ พรินติ้ง.
- รังสรรค์ ฤทธิ์ผาด. (2550). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการจัดการมูลฝอยของเทศบาลตำบลแสงสว่าง อำเภอนองแสง จังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิดาพร สุขแสงนิล. (กรกฎาคม – ธันวาคม 2563).ปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานตามมาตรฐานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอสามพรานและอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม *วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, ปีที่ 6 (ฉบับที่ 2), 301-314 .
- ทชชยา วันนะบวรเดช. (2562). ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารตำบลโป่งน้ำร้อน อำเภอลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร.เข้าถึงได้จาก : <https://www.bsru.net/%> retrieved /, 19 กันยายน 2566.
- ชวพล วจีสิงห์ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์และรัชฎาพร พิมพิชัยสภาพ. (เมษายน - มิถุนายน 2563). ปัญหาและประสิทธิภาพการดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุดรธานี, *วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 8 (31), 73-82.

- ปราการ กองแก้ว. (2546). *การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดของผู้ผลิตสุกขภัณฑ์รายใหญ่: กรณีศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ. (2538) *พฤติกรรมผู้บริโภคฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ : บริษัท วลีธิพัฒนาจำกัด.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2539). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา
- ศิริยงตี ปะแตเล้าะ.(2558). *แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอยะหา จังหวัดยะลา*.เข้าถึงได้จาก : <https://is.rajapark.ac.th/assets/uploads/> , 19 กันยายน 2566.
- ศุภกานต์ เจริญสุข. (2557). *ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของครูฝึก ในศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 6 จังหวัดนครสวรรค์*.วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระนครศรีอยุธยา.
- Gulick, L. and Urwick, L. (1937) .*Papers on the Science of Administration*. Institute of Public . Administration, New York.

ขั้นตอนการส่งบทความตีพิมพ์ วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

จริยธรรมการตีพิมพ์วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

บทบาท หน้าที่ จริยธรรมของผู้เขียนบทความ

1. ผู้เขียนบทความจะต้องรับรองว่า บทความที่ส่งมาขอรับการตีพิมพ์ในวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากวารสารอื่น หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ
2. ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยตามรูปแบบที่วารสารเพื่อตีพิมพ์ใน วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่นอย่างเคร่งครัด
3. ผู้เขียนต้องไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) มาเป็นของตนเอง ซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ไว้ในระดับไม่เกิน 20%
4. ผู้เขียนซึ่งมีชื่อปรากฏอยู่ในบทความจะต้องเป็นผู้มีส่วนในการจัดทำบทความหรือมีส่วนในการดำเนินการวิจัยจริง และขอสงวนสำหรับบุคคลที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดทำบทความจะไม่อนุญาตให้ใส่ชื่อลงไปเด็ดขาด หากมีการตรวจสอบทางวารสาร จะถอนบทความนั้นออกทันที
5. ผู้เขียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการอ้างอิงเนื้อหาใน ผลงาน ภาพ หรือตาราง หากมีการนำมาใช้ในบทความของตนเอง โดยให้ระบุ “ที่มา” เพื่อป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ และจะดำเนินการถอนบทความออกจากการเผยแพร่ของวารสารทันที
6. ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการเอกสารอ้างอิง ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา และไม่ควรนำเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทความมาอ้างอิง หรือใส่ไว้ในเอกสารอ้างอิง และไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่มากเกินไป โดยจะต้องมีการอ้างอิงตรงตาม ระบบ APA. (Version 6) ที่วารสารกำหนดไว้
7. ผู้เขียนจะต้องปรับปรุงแก้ไขบทความตามผลประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ และกองบรรณาธิการ ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ปรับปรุงตามที่กำหนดจะต้องเลื่อนการตีพิมพ์เผยแพร่ออกไป หรืออาจถูกปฏิเสธการเผยแพร่บทความ
8. บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารถือเป็นผลงานของผู้เขียน ผู้เขียนและผู้มีชื่อร่วมต้องรับผิดชอบต่อบทความนั้น
9. ในกรณีที่ผู้เขียนทำผิดจริยธรรมจะถูกตัดสิทธิ์การตีพิมพ์เป็นระยะเวลา 3 ปี โดยจะแจ้งผู้เขียนและหน่วยงานสังกัดของผู้เขียน
10. ผู้เขียนจะต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือ เลือกลงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป
11. การพิจารณาอนุญาตให้ลงตีพิมพ์ขึ้นอยู่กับพิจารณาจากกองบรรณาธิการ และให้ถือเป็นที่สุด

บทบาทหน้าที่ จริยธรรมของบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตามดูแลให้การดำเนินงานของวารสาร เป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ให้ถูกต้องตามจริยธรรม/จรรยาบรรณ ตามประกาศของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) เรื่องการประเมินด้านจริยธรรม และจรรยาบรรณ
2. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตาม และดำเนินการอย่างเหมาะสมกับเจ้าของบทความ หรือบทความที่ตรวจพบว่ามีผลกระทบด้านจริยธรรม/จรรยาบรรณ เช่น การละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น ซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำซ้อนของบทความไม่เกิน 20 %
3. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การตีพิมพ์เผยแพร่บทความที่มีผลประโยชน์ทับซ้อน เช่น การตีพิมพ์เผยแพร่บทความของบรรณาธิการ หรือกองบรรณาธิการ อย่างมีนัยสำคัญ หรือ ไม่มีการตรวจสอบคุณภาพบทความก่อนการตีพิมพ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับบทความ เป็นต้น
4. บรรณาธิการมีหน้าที่ควบคุมดูแลและพิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร และต้องคัดเลือกบทความมาตีพิมพ์หลังจากผ่านกระบวนการประเมินบทความแล้วโดยพิจารณาจากความชัดเจน และความสอดคล้องของเนื้อหากับนโยบายของวารสาร และจะต้องมีข้อความรู้ที่สะท้อนมุมมอง แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรืองานวิจัย มุ่งเน้นการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีใหม่รวมถึงแบบจำลองเชิงแนวคิด (Conceptual Model) ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันจะนำไปสู่การวิจัยในหัวข้อวิชาการที่สำคัญ
5. บรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของเจ้าของบทความ และผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงเวลาของการประเมินบทความ ซึ่งวารสารได้กำหนดในลักษณะปกปิดรายชื่อทั้งสองด้าน (Double blind peer-reviewed)
6. บรรณาธิการต้องไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์จากวารสารอื่นมาแล้ว โดยต้องมีการตรวจสอบการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง และหากตรวจพบการคัดลอกผลงานของผู้อื่น เกินตามที่กำหนดไว้ จะต้องหยุดกระบวนการประเมิน และติดต่อผู้เขียนบทความหลักทันที เพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ “ตอบรับ” หรือ “ปฏิเสธ” การตีพิมพ์บทความนั้น ๆ
7. บรรณาธิการจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับเจ้าของบทความ และผู้ประเมินบทความ โดยเด็ดขาด เพื่อรักษาไว้ซึ่งธรรมาภิบาลในการดำเนินงานอย่างเคร่งครัด
8. บรรณาธิการต้องไม่นำข้อมูลบางส่วน หรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง
9. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้องและให้ผลที่น่าเชื่อถือ โดยนำผลของการวิจัยมาเป็นตัวชี้แนะว่า สมควรตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่
10. หากบรรณาธิการตรวจพบว่า บทความมีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่เจ้าของบทความปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถดำเนินการถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของบทความซึ่งถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบต่อบทความของบรรณาธิการ

11. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล ทั้งด้วยตนเองและคณะทำงานในเรื่องจำนวนและคุณภาพการอ้างอิงของวารสารที่ผิดไปจากสภาพความเป็นจริง เช่น มีการกำกับและร้องขอให้มีการอ้างอิงบทความในวารสารอื่นทั้งในลักษณะลับหรือเปิดเผย และมีการใช้อ้างอิงที่ไม่ถูกต้องและสอดคล้องกับเนื้อหา
12. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การเก็บค่า Page charge หรือ processing fee คือ ต้องมีการดำเนินการอย่างโปร่งใส เช่น กำหนดให้มีการประกาศกระบวนการเรียกเก็บอย่างชัดเจนหรือ ระบุราคาหรือเงื่อนไขของการเรียกเก็บค่า Page charge ตามที่ระบุได้ประกาศไว้อย่างเคร่งครัด

มาตรฐานทางจริยธรรมของผู้ประเมินบทความ

1. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณคือ ต้องรับประเมินบทความที่ตนเองนั้นมีความถนัดหรือมีความรู้หรือมีความเชี่ยวชาญกับเรื่อง หรือบทความที่ได้รับการประเมินนั้น ๆ ผู้ประเมินบทความควรประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาในบทความที่มีต่อสาขานั้น ๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และความเข้มข้นของผลงานหรือระบุผลงานวิจัยที่สำคัญ ๆ และสอดคล้องกับบทความที่กำลังประเมิน และในการประเมินบทความด้วยผู้ประเมินไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินบทความ และควรปฏิเสธในบทความที่ตนเองนั้นไม่ถนัด
2. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณในความคิดเห็นทางวิชาการของตนเอง ลงในแบบฟอร์มการประเมินหรือเนื้อหาในบทความ ด้วยความยุติธรรม ไม่อคติ ตรงไปตรงมา ไม่ลำเอียงรวมทั้งตรงต่อเวลาตามที่วารสารกำหนดในการประเมิน
3. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณในการรักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาให้แก่บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความรวมถึงหลังจากที่พิจารณาประเมินบทความเสร็จแล้ว
4. หลังจากได้รับบทความจากบรรณาธิการวารสาร และผู้ประเมินบทความ ตระหนักว่าตนเองอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้พิมพ์ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระได้ ผู้ประเมินบทความควรแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้น ๆ
5. ผู้ประเมินบทความ ควรคำนึงถึงการพิจารณาในหัวข้อ ชื่อเรื่อง หากเป็นบทความวิชาการสามารถพิจารณาให้แก้ไขชื่อเรื่องได้ แต่หากเป็นบทความวิจัย ควรพิจารณาเฉพาะความผิดพลาดด้านตัวสะกดและไม่ควรมีการพิจารณาให้เปลี่ยนชื่อเรื่องบทความวิจัย
6. ผู้ประเมินบทความต้องไม่นำข้อมูลบางส่วน หรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเองและคนอื่น ๆ
7. เมื่อผู้ประเมินบทความพบว่า มีส่วนใดของบทความ ที่มีความเหมือนกัน หรือซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่น ๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ พร้อมแสดงหลักฐานให้เห็นเป็นประจักษ์

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น มีนโยบายจัดพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ (ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน, ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม และ ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิจัยและผลงานวิชาการด้านการจัดการการเมืองการปกครอง รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ และการบริหารท้องถิ่น

ข้อกำหนดในการส่งบทความ จัดทำขึ้นโดยใช้ภาษาไทย หรือภาษาอังกฤษเท่านั้น บทความที่นำมอลงในวารสารต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างตีพิมพ์ในหนังสือหรือวารสารใดมาก่อนกระบวนการคัดเลือกบทความโดยใช้วิธีการประเมินแบบ Double-Blind Review บทความจะถูกส่งไปยังนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญตรงกับสาขาวิชานั้นๆ จำนวน 3 คน เพื่อเป็นผู้ประเมินบทความ

แนวทางการเขียนบทความวิชาการ ประกอบด้วย

- มีประเด็นหรือความแนวคิดที่ชัดเจน มีเนื้อหาทางวิชาการที่ถูกต้อง สมบูรณ์ และทันสมัย
- วิเคราะห์ประเด็นตามหลักวิชาการ มีการสังเคราะห์ความรู้จากแหล่งต่าง ๆ และเสนอความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์
- สอดแทรกความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ หรือแสดงทัศนะทางวิชาการของผู้เขียนอย่างชัดเจนและเที่ยงตรง
- มีการค้นคว้าอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ ทันสมัย และครอบคลุม
- มีการนำเสนอข้อมูลที่เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ใช้ภาษาทางวิชาการอย่างเหมาะสม

การส่งต้นฉบับ

1) **การตั้งค่านำกระดาษ** ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 10 - 15 หน้ากระดาษ A4 (รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว ภาษาไทยใช้ตัวอักษรแบบ TH Sarabun PSK ตั้งค่านำกระดาษโดยเว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว (2.54 เซนติเมตร) กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนา เช่น ตาราง 1 หรือ Table 1 และ ภาพที่ 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่จำเป็นต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) **ชื่อเรื่อง** ต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง

3) **ชื่อผู้เขียน** ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อยู่ใต้ชื่อเรื่องตรงกลาง

4) **ระบุชื่อต้นสังกัด** หรือชื่อหน่วยงาน และอีเมล

5) มีบทคัดย่อ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 คำต่อบทคัดย่อ

6) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (3 - 5 คำ)

7) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจาก หัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 6 และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ควรเว้นระยะพิมพ์ เพิ่มอีก 0.5 ช่วงบรรทัด

8) การใช้ตัวเลขคำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก)

การอ้างอิงเอกสารในบทความ

เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตก็ได้ ทั้งนี้ผู้เขียนบทความต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องของเอกสารอ้างอิงทั้งหมด ก่อนส่งต้นฉบับผู้เขียนบทความควรตรวจสอบถึงความถูกต้องของการอ้างอิงเอกสาร เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่การอ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง สำหรับการอ้างอิงเอกสารในบทความนั้น ใช้ระบบ APA 6th (ระบบ นาม-ปี) และเลขหน้าของเอกสารที่นำมาอ้างอิง กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิงเอกสารที่อ้างอิงในบทความจะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ และเจ้าของบทความต้องรับผิดชอบถึงความถูกต้องของเอกสารที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด โดยรูปแบบของการอ้างอิงเอกสาร มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

- 1) ผู้แต่งหนึ่งรายชื่อผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (สุพัตรา ยอดสุรงค์, 2561)
- 2) ผู้แต่ง 1 -3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งสองรายชื่อ เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ชัยฤทธิ์ ทองรอด และวราภรณ์ สารอินมูล, 2559) หากมีเอกสารที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 รายการให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นระหว่างรายการอ้างอิง เช่น (อุษา งามมีศรี, 2562; วิศิษฐ์ ฤทธิ์บุญชัย, 2563)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งรายแรก เว้นวรรคหนึ่งครั้ง เพิ่มคำว่า และคณะ เช่น (อานวย บุญรัตน์ไมตรี และคณะ, 2563)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงตามลำดับพยัญชนะตัวแรกของชื่อผู้แต่ง เช่นเดียวกับลำดับการอ้างอิงในส่วนเอกสารอ้างอิง

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

- 1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Porter, 1980)
- 2) ถ้ามีผู้แต่งสองรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งสองราย เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Storey & Easingwood, 1999) และให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นกลางระหว่างเอกสารที่นำมาอ้างอิง มากกว่า 1 เอกสาร เช่น (Drucker, 1954; Dooley & O'Sullivan, 2003)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วย et al., ปีที่พิมพ์ (Woodman et al., 1993)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงชื่อผู้แต่ง

เอกสารอ้างอิง

(1) หนังสือ

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อหนังสือ. / (ครั้งที่พิมพ์). /สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์

ตัวอย่าง : สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์. (2549). การบริหารเชิงกลยุทธ์ STRATEGIC MANAGEMENT (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์.

(2) บทความจากวารสาร

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร./ปีที่/(ฉบับที่), /เลขหน้าแรกที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง : ภคมน โภคะธีรกุล. (2562). แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป. *สารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน*, 1(2), 116-125.

Pensirivasup, J. (2022). Causal factors influencing attitudes on consumption behavior through perceived quality of functional drink products for beauty. *Ph.D. in Social Sciences Journal*, 12(2), 366-378.

(3) วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย

รูปแบบ : ชื่อผู้เขียน./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อวิทยานิพนธ์./ (ระดับคุณวุฒิพนธ์ วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์/หรือการค้นคว้าแบบอิสระ). ชื่อมหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง : สุภาพร เพชรรัตน์. (2565). การพัฒนากลยุทธ์ตลาดสำหรับวิสาหกิจชุมชนในกลุ่มประเภทอาหารแปรรูปจากสับปะรดในเขตภาคกลางตอนล่าง 2 (คุณวุฒิพนธ์). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.

Meesangpant, M. (2022). Development of quality management in the cosmeceutical industry (Doctoral Dissertation). Rajamangala University of Technology Rattanakosin.

(4) สื่อออนไลน์

รูปแบบ: ผู้แต่ง./(วันที่ เดือน ปีที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./สืบค้นเมื่อ วันที่ เดือน ปี./จาก แหล่งที่อยู่ไฟล์ (URL)

ตัวอย่าง : อีรพงศ์ ประดิษฐ์กุล. (2563). กลยุทธ์ทางการตลาดสมัยใหม่ที่น่าสนใจ บางอย่างคุณอาจคาดไม่ถึง. สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2565, จาก <https://www.thaiprint.org/2020/11/vol127/knowledge127-03/>
Clark, D. (1999). Instructional system design: The ADDIE model. Retrieved October 12 2022 from <http://www.nwlink.com/~donclark/hrd/sat.html>

การส่งบทความ

ให้ส่งต้นฉบับบทความออนไลน์ (ไฟล์ Word) ไปที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JPLM/index>

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ บทความปริทรรศน์ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) บทคัดย่อ
- 2) บทนำ
- 3) เนื้อเรื่อง แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 4) องค์ความรู้จากการศึกษา ระบุง่องค์ความรู้อันเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับเข้าใจง่าย
- 5) บทสรุป
- 6) เอกสารอ้างอิง

1 นิ้ว

TH Sarabun PSK
22 Point Bold

ชื่อเรื่อง ภาษาไทย
ชื่อเรื่อง ภาษาอังกฤษ

1 นิ้ว

TH Sarabun PSK
18 Point Bold

TH Sarabun PSK
16 Point Bold

¹ผู้เขียน, ²ผู้เขียน และ ³ผู้เขียน
Author, Author and Author

สังกัด (คณะ....มหาวิทยาลัย)
Affiliation (Faculty...University, Country.)

¹Email:....., ²Email:.....

TH Sarabun PSK
14 Point

1 นิ้ว

บทนำ → 18 Point Bold

16 Point {

กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา โดยกว้างๆ (อ้างกฎหมาย นโยบาย หรือทฤษฎีมารองรับ).....

.....

ปัญหาเชิงพื้นที่หรือเชิงปัญหาเชิงสถานการณ์ (Main Idea).....

.....

สรุปหลักการและเหตุผล (Main Idea).....

.....

บทความนี้จะนำเสนอในประเด็นดังต่อไปนี้ (ปรับตามบริบท).....

.....

เนื้อหา 1 → 18 Point Bold

16 Point {

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เนื้อหา 2 } 18 Point Bold

16 Point {

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ฯลฯ

องค์ความรู้จากการศึกษา → 18 Point Bold

16 Point

ระบุงค์ความรู้ันเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

สรุป

18 Point Bold

16 Point

สรุปในภาพรวมของบทความ

เอกสารอ้างอิง

18 Point Bold

ตัวอย่าง

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.

พลศักดิ์ จิรไกรศิริ. (2556). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: เทคนิคแผนที่นำทางการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฉัตรชัย นาน้ำพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171-178

สุนันทา ภักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเป้นพลเมืองของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*(ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

อาภรณ์ รัตน์มณี. (9 มิถุนายน 2559). *ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า*. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2561, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>

Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*(Doctoral Dissertation). National Institute of Development Administration.

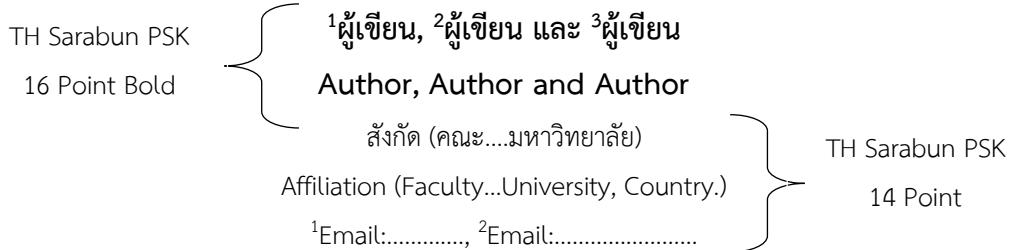
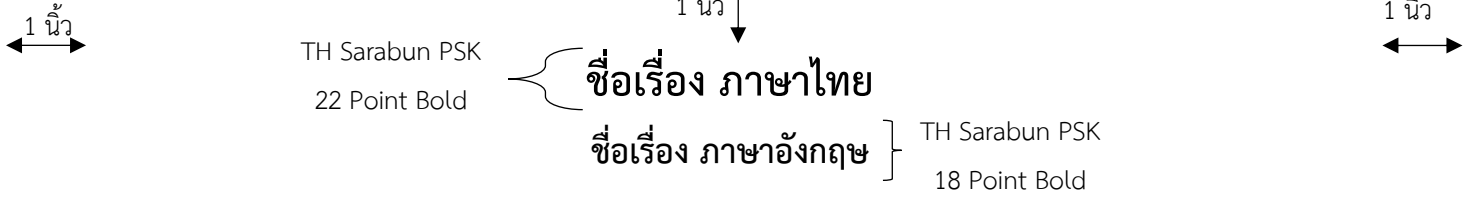
Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131-140.

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิจัย

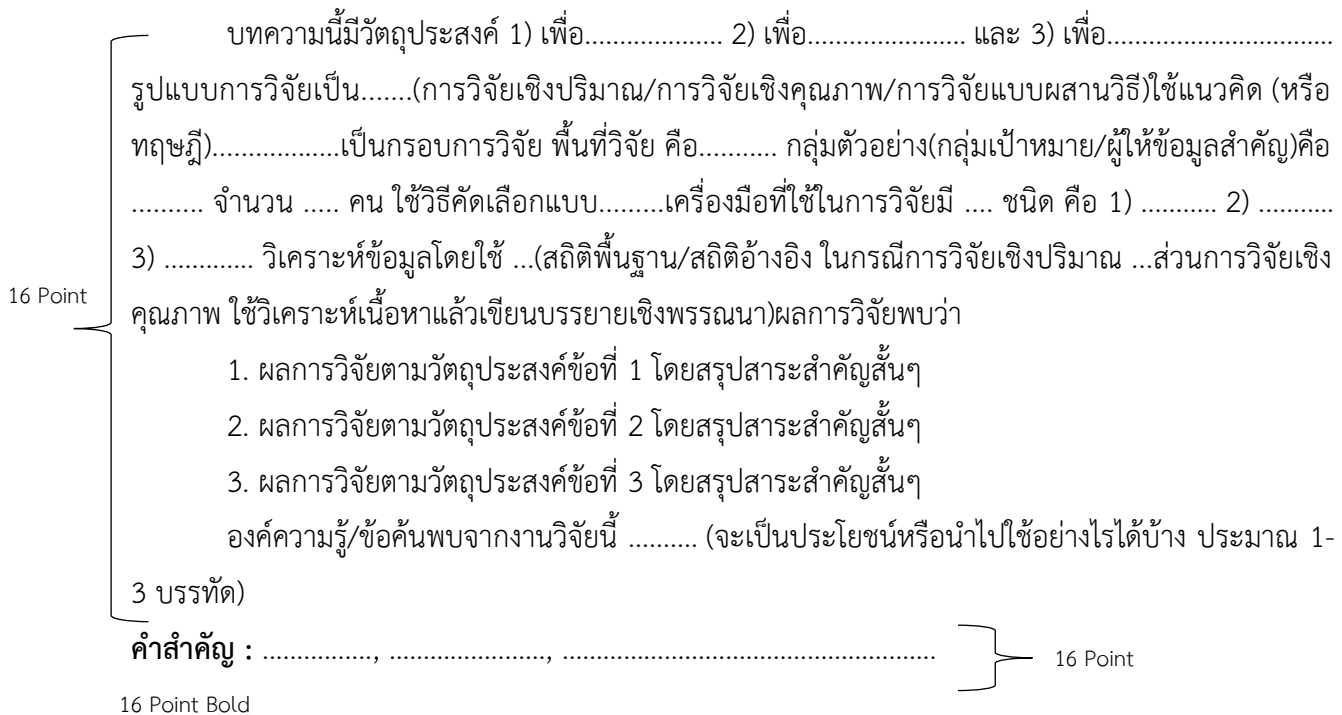
การเขียนบทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) บทคัดย่อ
- 2) บทนำ
- 3) วัตถุประสงค์การวิจัย
- 4) สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)
- 5) การทบทวนวรรณกรรม เขียนครอบคลุมถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา
- 6) กรอบแนวคิดการวิจัย
- 5) ระเบียบวิธีวิจัย ระบุแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 6) ผลการวิจัย/ผลการทดลอง เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปแบบตารางหรือแผนภูมิ
- 7) อภิปรายผล/วิจารณ์ เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด
- 8) องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย ระบุองค์ความรู้ที่ได้อันเป็นผลมาจากการวิจัย ผ่านการสังเคราะห์ ออกมาในรูปแบบของ แผนภูมิ แผนภาพ หรือ ผังมโนทัศน์ พร้อมทั้งการอธิบายที่รัดกุมเข้าใจได้ง่าย
- 9) สรุป ระบุข้อสรุปที่สำคัญ
- 10) ข้อเสนอแนะ
 - (1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์
 - (2) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
- 11) เอกสารอ้างอิง ต้องเป็นรายการที่มีการอ้างอิงไว้ ทั้งในเนื้อเรื่องและเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ

วารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น

บทคัดย่อ → 18 Point Bold

Abstract → 18 Point Bold

16 Point

This Article aimed to study (1)
(2) the sample was.....
They was selected by the instrument for collecting data
was Analysis data by Descriptive statistics and Content Analysis.
The research results were found as follows;
1.....
.....
2.....
.....
3.....
.....

Keywords:;; } 16 Point

16 Point Bold

บทนำ } 18 Point Bold

16 Point

ย่อหน้าแรก เขียนอธิบายประเด็นวิจัย ปรากฏการณ์ ความน่าสนใจ ความสำคัญ โดยนำข้อมูล
งานวิจัยที่ตีพิมพ์เพื่อที่จะบ่งชี้สถานการณ์ปัจจุบันขององค์ความรู้ (knowledge) หรือการทำงานของนักปฏิบัติ
(practice) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาพอสังเขปเพื่อชี้ให้เห็นว่าที่ผ่านมา มีการค้นพบอะไรบ้างและค้นพบโดย
ใครบ้างเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการนำเสนอให้เห็นว่ายังมีช่องว่าง (gap) ของงานวิจัย
(อ้างอิงข้อมูลตัวเลขจากหน่วยงานราชการ/บทความวิจัยที่ตีพิมพ์ 1-2 ปี/เจ้าของทฤษฎี)
ย่อหน้าที่สอง พื้นที่วิจัย ปัญหา ความต้องการ หรือลักษณะกลุ่มที่เป็นเป้าหมายของการวิจัยเป็น
อย่างไร นักวิจัยได้มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในพื้นที่นั้นอย่างไรบ้าง มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับพื้นที่
กลุ่มเป้าหมายอย่างไร
ย่อหน้าที่สาม เขียนแนะนำวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของงานวิจัยซึ่งจะเป็นเหมือนเข็มทิศบอกแนว
ทางการทำวิจัย [how?, where?, when?] นักวิจัยชี้ให้เห็นระเบียบวิธีวิจัยที่จะใช้เพื่อทำให้บรรลุวัตถุประสงค์
การวิจัยที่วางไว้พอสังเขป
บทความวิจัยนี้นำเสนอ (โครงสร้าง และเนื้อหาของบทความที่จะนำเสนอ โดยปกติจะ
เขียนตามวัตถุประสงค์ หรือประเด็นตามหัวข้อบทความ และประโยชน์ที่จะเกิดแก่วงวิชาการหรือสังคม)

วัตถุประสงค์การวิจัย } 18 Point Bold

- 16 Point {
1. เพื่อศึกษา.....
 2. เพื่อศึกษา
 3. เพื่อศึกษา

สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) } 18 Point Bold

การทบทวนวรรณกรรม } 18 Point Bold

- 16 Point {
- เขียนควรรอธิบายถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้สามารถเติมเต็มช่องว่างของความรู้นี้ได้ การทบทวนวรรณกรรมต้องมีการอ้างอิงอย่างครบถ้วน รวมทั้งควรมีการวิเคราะห์และจัดระบบความสัมพันธ์ของวรรณกรรมเหล่านั้นด้วย
1.
 2.
- สรุปผลการทบทวนวรรณกรรม เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนนำเอาทฤษฎี /แนวคิดที่ทบทวนมาใช้ในการวิจัยอย่างไร ในประเด็นไหน*

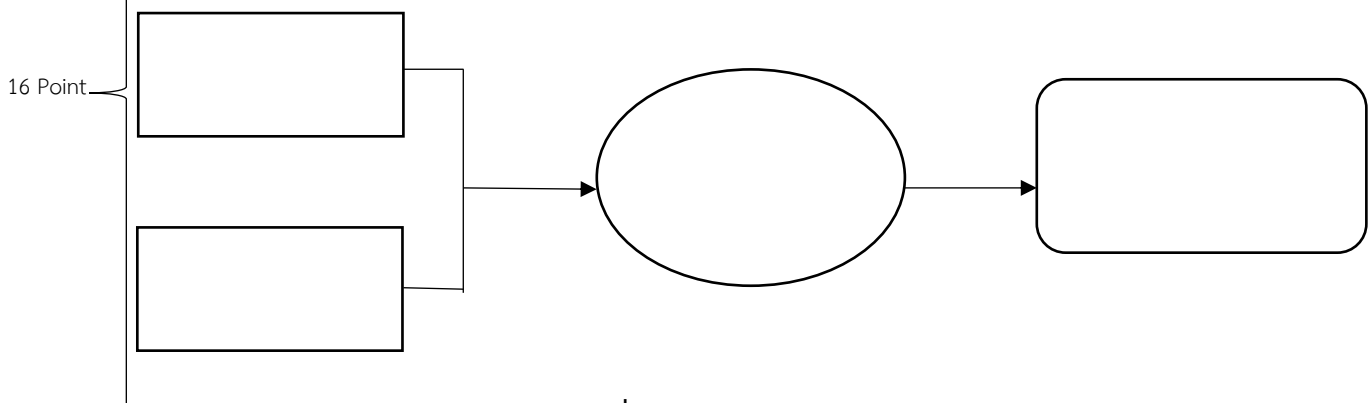
กรอบแนวคิดการวิจัย } 18 Point Bold

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิง ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิด/ทฤษฎีของ ... ประกอบด้วย โดยมีรายละเอียดดังนี้

เขียนตัวแปรอิสระ

กระบวนการ/เครื่องมือ/พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

18 Point Bold

16 Point

ผลการวิจัย

18 Point Bold

16 Point

วัตถุประสงค์ที่ 1. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 2. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 3. ผลการวิจัยพบว่า.....

อภิปรายผลการวิจัย

18 Point Bold

16 Point

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

18 Point Bold

16 Point

ระบุงค์ความรู้ันเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

สรุป

18 Point Bold

16 Point

สรุปในภาพรวมของบทความ

ข้อเสนอแนะ

18 Point Bold

16 Point

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ (องค์ความรู้) ที่สำคัญ คือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับ

..... โดยควรให้ความสำคัญกับ สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควร

ทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

เอกสารอ้างอิง

18 Point Bold

ตัวอย่าง

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.

พลศักดิ์ จิรไกรศิริ. (2556). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: เทคนิคแผนที่นำทางการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ฉัตรชัย นาถำพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171-178
- สุนันทา รักดีไทย. (2561). องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเป็นพลเมืองของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น(ชุมชนนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- อาภรณ์ รัตน์มณี. (9 มิถุนายน 2559). ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2561, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>
- Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.
- Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*(Doctoral Dissertation). National Institute of Development Administration.
- Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131-140.
- Schermerhorn, J., Hunt, J., & Osborn, R. (2000). *Organizational Behavior*. (7th ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Wathanapradith, K., & Soma, P. (2016). *Peace Village in the 26th Buddhist Century: Knowledge Learned from Ta Koy Nang Village Sisaket Province*(Research Report). Ayuthaya: Buddhist Research Institute of MCU.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

ค่าธรรมเนียมการส่งบทความ

บทความที่ส่งเข้ามาตีพิมพ์ในวารสาร จะไม่มีค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์ การส่งบทความเข้ามาเพื่อพิจารณาการตีพิมพ์ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความสมบูรณ์ของบทความตามคำแนะนำสำหรับผู้เขียน หากไม่ปฏิบัติตามกติกา กองบรรณาธิการวารสารขอสงวนสิทธิ์ในการปฏิเสธการตีพิมพ์ดังต่อไปนี้

1. หากบทความมีความซ้ำซ้อนมากกว่า 20%
2. เจ้าของบทความไม่ปฏิบัติตามรูปแบบของวารสาร
3. บทความไม่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ หรือ ไม่แก้ไขบทความตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิตามระยะเวลาที่กำหนด (1 เดือน หลังการแจ้งจากกองบรรณาธิการ)

การส่งบทความเข้าระบบออนไลน์ของวารสาร เพื่อได้รับการตีพิมพ์การส่งในระบบ สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ของวารสาร ได้ที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JPLM/index>